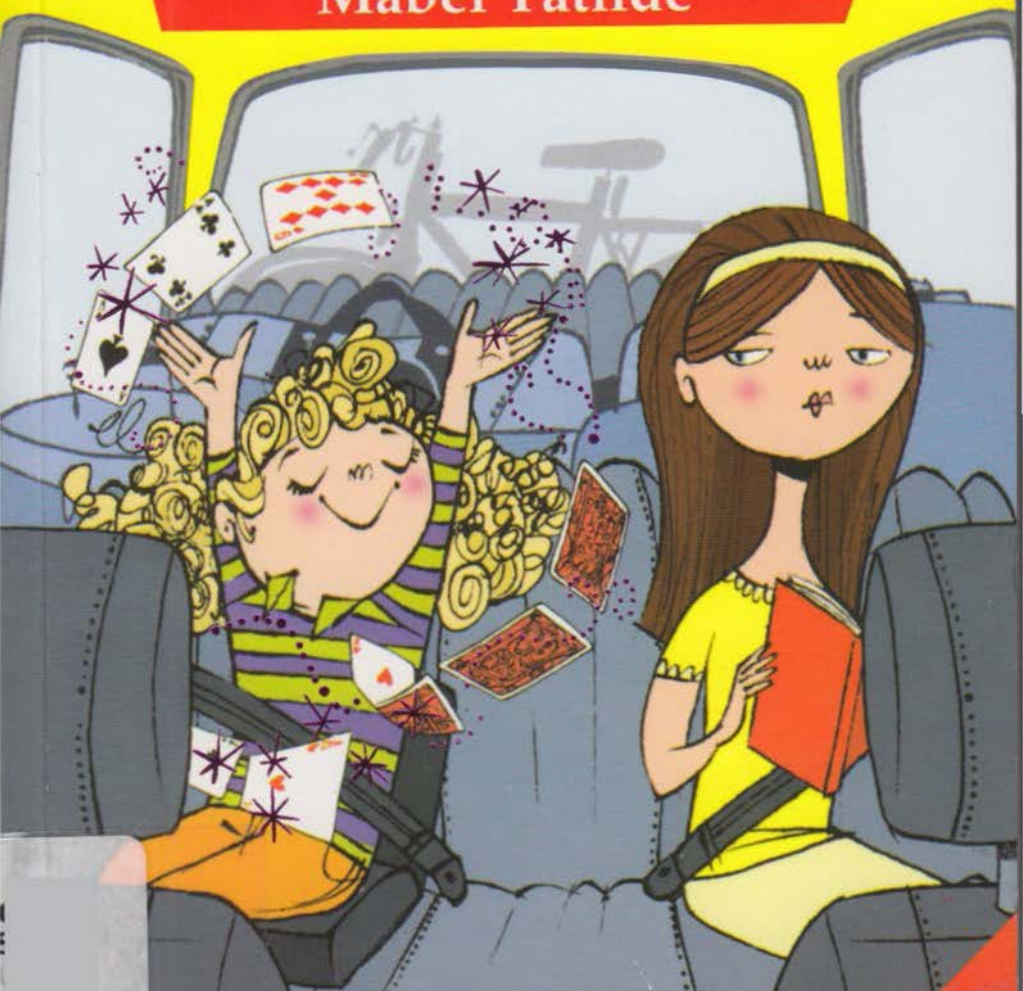
Sihirli Kardeşim

Mabel Tatilde

ANNE MAZER

ALTIN KİTAPLAR

8 YAŞ +

Mabel

- ✓ SEKİZ YAŞINDA
- ✓ DÜZGÜNCE BAVULUNU HAZIRLAR
- ✓ SESSİZ VE SABIRLIDIR

Violet

- ✓ BEŞ YAŞINDA
- ✓ BAVULU KAPANMAZ
- ✓ GÜRÜLTÜCÜ VE SABIRSIZDIR

Mabel'ın, kuzenlerinin yaşamakta olduğu kasabaya gitmesi için uzun bir yolculuğa çıkması gerekir. O bavulunu hazırlamakta her zaman ustadır. Acil durumlar için daima hazırlıklıdır. Ama bu yolculukta hazır olmadığı tek şey, kuzenleri Zoe ve Mya'nın, kız kardeşi Violet'ın sihir yapabildiğini öğrenmeleridir. Her şeye çözüm bulan Mabel bu durum karşısında ilk kez çaresizdir...

ISBN 978-975-21-1393-0

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

SISTER MAGIC
MABEL ON THE MOVE

YAYIN HAKLARI

© ANNE MAZER
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

BILL BROWN

BASKI

2. BASIM/EYLÜL 2013/İSTANBUL
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika Nu.: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1393 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika Nu.: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Sihirli Kardeşim

Mabel Tatilde

ANNE MAZER

Türkçesi
İpek Demir

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları

ABBY HAYES'İN NEŞELİ GÜNLERİ DİZİSİ

1. HER BULUTTA BİR ÇİZGİ VARDIR
2. ABBY'NİN BAĞIMSIZLIK BİLDİRGESİ
3. YILDIZLARA UZANMAK
4. PATENLERİ TAKIN, GEZMEYE GİDİYORUZ
5. SIÇRAMADAN ÖNCE ÖNÜNE BAK

SİHİRLİ KARDEŞİM DİZİSİ

1. KARDEŞİMİN BAŞI DERTTE
2. KARDEŞİM BU KEZ ÇILDIRDI
3. ÖDÜLÜ BEN KAPTIM
4. KARDEŞİM ÇİZMEYİ AŞTI
5. VIOLET İŞLERİ ELE ALDI

Birinci Bölüm

Mabel (Mebıl) düzgünce katlanmış bir yığın giysiyi, yatağın üzerinde açık bir şekilde duran bavula doğru taşıdı.

Sonra listesine bir göz attı.

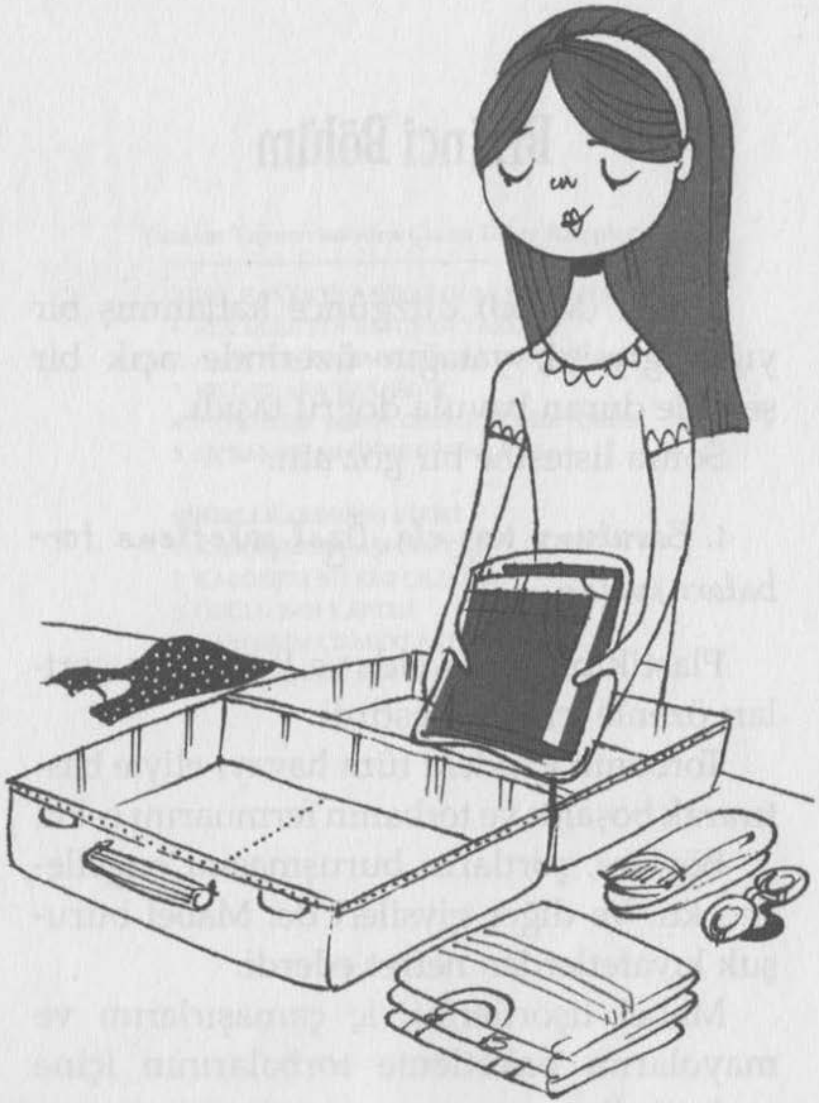
1. Bavulunu hazırla. Özel paketleme torbaları kullan.

Plastik bir torba aldı ve katlanmış şortları özenle içine yerleştirdi.

Torbanın içindeki tüm havayı eliyle bastırarak boşalttı ve torbanın fermuarını çekti.

Böylece, şortların buruşmasını engelleyecekti. Ve diğer giysileri de. Mabel buruşuk kıyafetlerden nefret ederdi.

Mabel tişörtlerini, iç çamaşırlarını ve mayolarını paketleme torbalarının içine yerleştirdi.

Sandaletlerini ve deniz ayakkabılarını büzmeli ipli torbalara koydu.

Sonra, şampuanlarının ve losyonlarının kapaklarını sıkıca kapattı.

Diş fırçasını özel bir seyahat kutusuna koydu.

Her şey düzenliydi. Bu, Mabel'ın kendisini sakin ve duruma hâkim hissetmesini sağlıyordu.

Listesine bir daha baktı.

2. Yanına arkadaşlarına göndermek için üzerinde adreslerinin yazılı olduğu, pul yapıştırılmış kartpostallar al.

Evet, Mabel, arkadaşlarına göndereceği kartpostalları önceden satın almıştı. Kartpostalların üzerinde gittikleri yerlerin fotoğrafları değil meyve, yavru hayvan ve komik insan resimleri vardı. Ama bu gerçekten önemli miydi?

Annesi, yaptığı şeyin çılgınca olduğunu düşünüyordu. "Neden oraya gidene kadar beklemiyorsun?" diye sormuştu.

Mabel, "Ama ya orada kartpostal yoksa?" diye karşılık vermişti.

Annesi, "Kartpostal her zaman bulunur." diye ona güvence vermişti.

Mabel, "*Her zaman* mı?" diye tekrar etmişti. "Ya kimsenin olmadığı bir adaya düşersek? Ya da tropik bir fırtınaya yakalanırsak?"

Annesi gülmüştü. "Kuzenlerini ziyaret etmeye gidiyoruz. Evet, belki kırsal bir bölgede yaşıyorlar ama şehre uzaklığı sadece birkaç kilometre."

Ama Mabel her zaman hazırlıklı olmak gerektiğine inanırdı.

Her şeyi çok önceden düşünüyor olsaydı, kartpostalları *şimdi* yazardı. Sonra tek yapması gereken onları posta kutusuna atmak olurdu.

Çok eğleniyorum. Keşke, sen de burada olsaydın. Violet (Vaylıt) tam bir başbelası. Sevgiler, Mabel.

Nerede ve ne yapıyor olurlarsa olsunlar, bu kelimeler her zaman doğru olacaktı.

Mabel, iç geçirdi. Tatile çıkmak ve kuzenlerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama, sinir bozucu küçük kız kardeşiyle iki gün boyunca arka koltukta oturmak zorunda kalmamayı dilerdi.

Violet'ı düşünmek, ona listesindeki üçüncü maddeyi hatırlattı.

3. Arabada can sıkıntısını gidermek için oyun, kitap, mp3 gibi şeyler al. Violet için fazladan şey aldığından emin ol.

Tabii ki, Violet'ın kendisine ait bir çantası vardı. Ama, onunla paylaşacak birkaç şey almak akıllıca olacaktı.

Violet her zaman Mabel'ın nesi varsa onu isterdi.

Mabel bir sırt çantası çıkardı.

Çantanın içine, karton kapaklı kitaplar, oyunlar, bilmeceler, yapbozlar, portatif müzik çalar, gofretler ve oyuncaklar koydu.

Sonra, Violet için çıkartmalar, boyama kitapları, ispirtolu kalemler ve birkaç eski oyuncak ekledi.

Mabel, sırt çantasının fermuarını kapattı ve yatağın üzerine, bavulun yanına koydu. Gitmeye hazır sayılırdı.

Mabel içinde bir heyecan ürpertisi hissetti.

Bu, uzun bir yolculuktu ama arada mola vereceklerdi. Bu gece, bir otelde kalacaklardı.

Yarın akşam, kuzenlerinin evine varmış olacaklardı.

Zoe (Zoe) ve Mya (Miya) kardeşler Mabel ve Violet'la neredeyse aynı yaştaydılar.

Mabel onları çok iyi tanımıyordu. Babasının akrabalarıydılar ve üç yıldır görüşmüyorlardı.

Mabel listesine göz attı. Sadece bir madde kalmıştı.

4. Violet'la konuş.

Mabel derin derin içini çekti.

Mabel, Violet'la ne kadar konuşursa konuşsun bir şey fark etmiyordu. Sonuçta, Violet canının istediğini yapıyordu.

Ama Mabel bunu yapmak zorundaydı. Violet'ı uyaracak ve dikkatli olmasını söyleyecekti. Onu koruyacak başka kimse yoktu.

Küçük kız kardeşinin sihir gücünü ailede sadece Mabel biliyordu.

İkinci Bölüm

Mabel, "Bu hafta sihir gücünü kullanmamalısın." diyerek küçük kız kardeşini uyardı.

Violet, "Nedenmiş?" diye sordu. Pijamaları hâlâ üzerindeydi. Yataktan bile çıkmamıştı.

Mabel içini çekti. O saatlerdir uyanıktı. Ama Violet'la tartışmanın asla doğru zamanı olmazdı. "Nedenini biliyorsun."

Bir saat içinde evden ayrılmaları gerekiyordu. Bu, Mabel'ın son şansıydı. Küçük kız kardeşini yolculuğa hazırlamak için.

Violet, "Sihir yaparken çok eğleniyorum." diye ısrar etti. "Neden onu kullanamıyorum?"

Mabel, "Sihir tehlikeli." dedi. "Etrafta bir sürü insan olacak. Örneğin, kuzenlerimiz."

Violet, "Dikkatli olacağım." diye söz verdi.

Mabel, "Hayır." dedi.

Violet, "Çok, *çok* dikkatli olacağım." dedi.

Mabel, "Çok riskli." dedi. "Ya annem anlarsa?"

Anneleri sihirle büyümüştü. Annelerinin erkek kardeşi olan Vartan dayının da sihir gücü vardı. Bunun Violet ve Mabel için işleri kolaylaştırması gerekirken daha da zorlaştırıyordu.

Sihir, annelerinin çocukluğunu mahvetmişti. Artık, sihirden bahsetmek, bu konuyu düşünmek ya da bununla ilgili bir şey duymak istemiyordu. Asla.

Violet'ın sihir gücü olduğunu öğrenirse çok üzülürdü. Bu, onun hayatını sonsuza dek altüst edebilirdi.

Mabel, "Annemle babamın tatilini mahvedemezsin." dedi. "Ya da benimkini. Ya da seninkini."

Violet gözlerini şaşı yaptı.

Mabel, "Dinle beni." diye yalvardı. "Bu çok önemli."

Violet, "Sen hep böyle dersin." dedi. Yataktan atladı ve yerde parende atmaya başladı.

Mabel içinden milyonuncu kez, *neden sihir gücüne sahip oldu ki*? diye geçirdi. Bu çok büyük bir haksızlıktı.

Mabel dikkatli ve sorumluluk sahibi olan kız kardeşti.

Diğer taraftan, Violet, çılgın, dağınık ve dikkatsiz olandı.

Mabel, "Eğlenceli bir tatil geçirmek istiyorum, Violet." dedi. "Ve büyülü bir tatil istiyorum."

Violet halının üzerinde taklalar atarken, "Yani bir sürü sihir mi demek istiyorsun?" dedi.

"Hayır! Sihirsiz bir tatil istiyorum." Mabel derin bir nefes aldı. "Anlıyor musun?"

Violet elleri üzerinde havaya kalkarken, "Evet." dedi.

Mabel bunun doğru olmasını umut ediyordu. Ama Violet'a tam anlamıyla güvenemiyordu.

Mabel, "Giyinme vakti." dedi. "Biraz sonra çıkıyoruz."

Mabel kendi odasına geri döndü. Bavulunu ve sırt çantasını aşağı kata indirdi.

Babası arabayı yüklüyordu.

Bavulları, şişirilebilen botları, cankurtaran yeleklerini, bisikletleri, katlanabilir sandalyeleri, çadırları, oyuncakları, soğutucuları ve şnorkel takımlarını bagaja yerleştirdi.

"Bu şeylerle vahşi doğada aylarca hayatta kalabiliriz." diye söylendi.

Mabel anlayışlı bir ifade takınmaya çalıştı. Ama ailesinin bu kadar hazırlıklı olmasına memnundu.

Babası, "Sence unuttuğumuz bir şey var mı?" diye sordu. "Çim biçme makinesi ya da banyo mobilyası gibi?"

Mabel başını iki yana salladı.

Babası, "Tanrı'ya şükür." dedi.

"Gitme vakti geldi mi?" Mabel yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Babası saati kontrol etti. "Annenin on dakika önce hazır olması gerekiyordu." dedi. "Sandra (Sandıra)?"

Mabel'ın annesi, "Geliyoruz!" diye seslendi.

Mabel'ın babası bagajı kapattı. Sonra, ön koltuğa oturdu ve arabayı çalıştırdı.

Mabel, babasının arkasındaki koltuğa oturdu. Emniyet kemerini taktı. Aynadaki yansımasına baktı.

Saçları pırıl pırıl ve taranmıştı. Yüzü temiz ve parlıyordu. Giysileri birbiriyle uyumluydu ve ayakkabılarının bağcıkları çift düğümle bağlanmıştı.

Mabel hazırdı.

Violet ve annesi aceleyle evden çıktılar. Annesi, kocasının yanına yolcu koltuğuna oturdu.

Violet arka koltuğa, yanına oturunca Mabel irkildi. Kız kardeşine bakmak bile onu yoruyordu.

Violet, yeşil sade bir şort, turuncu renkli puantiyeli bir tişört ve mor lastik çizmeler giymişti.

Violet gizemli bir şekilde, "Bukleler." dedi.

Mabel, "Ne?" dedi.

Violet cevap olarak fermuarı açık çantasını koltuğun üzerine fırlattı. Oyuncak bebekler ve oyunlar yere saçıldı.

Mabel içini çekti. Bu, uzun bir yolculuk olacaktı.

Violet oturup, emniyet kemerini taktı. Sonra, Mabel'a dönüp, sırıttı.

Mabel de ona gülümseyecekken birdenbire donup kaldı.

Violet'ın saçı yavaş yavaş renk değiştiriyordu.

İlk önce, saçları kıvırcık ve açık kahverengi oldu. Sonra, soluk, parlak bir pem-

beye dönüştü. Ardından pembe, mora ve sonra da çok parlak bir turuncu oldu.

Violet'ın kafasından rengârenk bukleler fışkırıyordu.

Mabel, Violet'ı durdurmak için çılgınca el kol hareketleri yaptı.

Violet sadece gülümsedi. Turuncu renkli bukleleri, bir pelerin gibi omuzlarından aşağı dökülmeye başladı.

Anne ve babaları ön koltukta haritaya bakıyorlardı.

Violet'ın turuncu renkli saçını gördüklerinde ne diyeceklerdi? Violet'ın saçlarının bu kadar hızlı bir şekilde uzadığını gördüklerinde ne diyeceklerdi?

Violet, *Mabel'ın* saçlarını yeşile, altın rengine ya da morumsu bir kırmızıya dönüştürmeye karar verirse ne olacaktı?

Mabel, Violet'ın kaval kemiğini tekmeledi.

Violet, *"Anne!!!"* diye acı acı bağırdı. "Mabel bana tekme attı!"

Mabel alçak sesle, "Nedenini biliyorsun." dedi. Violet'ın saçlarının mucizevi bir şekilde eski hâline döndüğünü görünce rahatlamıştı.

Anneleri, "Daha evden uzaklaşmadık bile ve siz şimdiden kavga etmeye başladınız." diye onları azarladı.

Mabel başını önüne eğdi -her şey Violet'ın suçu olmasına rağmen.

Anneleri, "Huzur ve sessizlik istiyorum." dedi. Haritayı katlayıp, torpido gözüne koydu.

Babaları anahtarı kontaktan çıkardı. "İkiniz de, bu yolculuk boyunca iyi anlaşmaya çalışacağınıza söz vermeden hiçbir yere gitmiyoruz."

Anneleri, "Kızlar?" dedi.

Mabel, "Deneyeceğim." dedi.

Violet, "Oh, tamam." dedi.

Bu bir tür "evet" demekti. Bununla idare etmek zorundaydılar.

Babaları arabayı tekrar çalıştırdı ve araba yolundan yavaşça geri geri çıktı.

Üçüncü Bölüm

Violet, "Tuvalete gitmem gerekiyor." dedi.

Annesi, "Yine mi?" dedi. "Daha yeni gittin."

Mabel, arka koltuğun döşemesinde duran meyve suyu kutularına baktı. Kız kardeşini bu kadar fazla içmemesi için uyarmıştı ama Violet onu dinlemiş miydi?

Ayrıca, Violet'ı sihir kullanmaması konusunda da uyarmıştı. Ve o saçlarını ne hâle getirmişti.

Neyse ki, bu olay sona ermişti. Mabel, Violet'ın en azından bir süre sihir yapmayacağını umut ediyordu.

Babası, "Hemen duramayabiliriz." dedi.

Violet dudağını ısırdı. "Benim gerçekten, ama gerçekten, ama *gerçekten* tuvalete gitmem gerekiyor."

Annesi endişelenmişti. "Bir sonraki çıkışta kenara çekeriz." dedi. "Biraz dayan, Violet."

Violet, "Yolun kenarına yapamaz mıyım?" diye sordu.

Mabel, "Violet!" dedi.

Babaları trafikte hızla ilerleyen şeritlere baktı. "Çok tehlikeli." dedi. "Beklemek zorundasın, Violet."

Violet koltuğunda kıvranıyordu.

Annesi, "Mabel, yardımcı olur musun?" diye yalvardı. "Onun dikkatini dağıtmak için bir şeyler yap."

Mabel koltuğunda doğruldu. O yardım etmeyi çok severdi. Bir deste iskambil kâğıdı çıkardı. "Pişti oynamak ister misin, Violet?"

"Bu çok aptal bir oyun." Violet kartları Mabel'ın elinden kapıp, karıştırmaya baş-

ladı. Sonra onları elinden bıraktı. Havada kuş gibi uçuyorlardı.

Violet keyifle güldü.

Mabel, anne babasına baktı. Annesi radyoyu kurcalıyordu. Babası yola odaklanmıştı.

Mabel dirseğiyle Violet'ı dürttü. "Kes şunu!" diye fısıldadı.

Kartlar yere düştü.

Mabel onları topladı ve sırt çantasının içine koydu.

Mabel, "Sana bir hikâye okumamı ister misin?" dedi. "Yanımda bir sürü güzel kitap getirdim."

"Hikâye istemem." Violet kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup, bacak bacak üstüne attı. Parlak, renkli, inatçı bir tuzlu krakere benziyordu.

"Pekâlâ. Alfabeye ne dersin?"

Bu, onlara babalarının öğrettiği bir araba oyunuydu. Tabelalarda ve reklam

panolarında alfabedeki harflerle başlayan kelimeleri arıyorlardı.

Violet cevap vermedi.

Mabel, "Alfabeyi *gerçekten* biliyorsun, öyle değil mi?" diye ona meydan okudu.

"Tabii ki, biliyorum!"

Violet cama doğru eğildi ve tabelaları incelemeye başladı. "Bir A harfi görüyorum!"

Otoyol tabelasının yanından geçerlerken, "A, alan demek." dedi. "Mola, elli beş kilometre sonra."

Violet, "B! C! Ç! D! E!" diye bağırdı.

Mabel, "Carrie (Keri)'nin Dağ Evi Bahçesi." diye ona okudu. "21. Çıkış."

Violet, "F!" diye bağırdı. "Fabrika."

Mabel, "Okuyorsun." diye ona iltifat etti.

"G! H!" Violet heyecan içinde yerinde zıplıyordu. "Gaz. Hastane!"

Anneleri dönüp onlara baktı. "Harika, hayatım. Bu kadar çok kelime bildiğini bilmiyordum."

Mabel, belki ona yeni kelimeler öğretebilirdi. Anne ve babası onunla gurur duyarlardı.

Violet, "'*I*'lar ve '*İ*'ler nerede?" diye sordu.

Mabel, "Henüz bir şey yok." dedi.

Violet, "Ben beklemek istemiyorum." dedi. "'*I*'lar ve '*İ*'leri atlayamaz mıyız?"

Mabel, "Bu hile yapmak olur." dedi.

Violet, "Eee, ne olmuş?" dedi.

Mabel başını iki yana salladı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, Violet."

Yolun kenarında, üzerinde kocaman bir göz olan bir reklam panosu belirdi. Üzerinde *İ* harfi vardı.

Violet zafer kazanmış gibi, "İ!" diye haykırdı.

Babaları, "Bu çok tuhaf bir reklam panosu." dedi.

Mabel, dik dik kız kardeşine baktı.

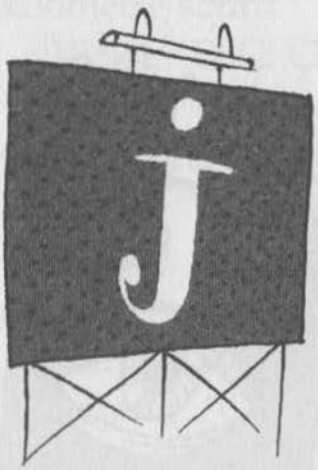
Anneleri, "Belki de, yeni bir reklam türüdür." diye düşüncesini söyledi. "Ya da şu kişisel mesajlardan biridir."

Babaları, "Dev bir gözden daha kişisel bir şey düşünemiyorum." dedi.

Violet arka koltukta kıs kıs güldü.

Mabel uyaran gözlerle ona baktı. Ama Violet camdan dışarı bakıyordu.

"*J!*" diye bağırdı.

Bu seferki, üzerinde beyaz renkte tek bir harf bulunan yeşil puantiyeli bir tabelaydı.

Mabel alçak sesle, "Violet." diye kardeşini uyardı. "Bunu yapma."

Bir reklam panosu daha belirdi. Bu, parlak pembe ve mor renkli, üzerinde turuncu renkte bir K harfi olan büyük bir pastaydı.

Violet, "*K!*" dedi.

Mabel, "Pasta P harfiyle yazılır, *K* ile değil, bu kek değil." dedi.

Violet, "Eee, ne olmuş?" dedi. "Bunun üzerinde *K* harfi var."

Mabel'ın buna verebileceği bir cevap yoktu. Ama tabela, *tam anlamıyla* Violet'ı yansıtıyordu. Anne ve babası bağlantıyı nasıl oluyor da kuramıyorlardı?

Babası, "Vay canına, bu çok renkli bir pano." dedi.

Anneleri, "Alfabe festivali falan mı var, acaba?" diye sordu.

Çılgın bir reklam panosu daha belirdi ve Violet, "*L!*" diye bağırdı.

Violet, hortumuyla *L* harfini tutan büyük bir fili işaret ediyordu.

Aile tabelaya bakarken, fil gürültüyle boru sesi çıkardı. L harfi yere düştü.

Mabel, elleriyle yüzünü kapattı.

Babaları, "Muhteşem özel efektler!" diye haykırdı.

Anneleri, "Belki de, bir yaratıcılık yarışması var." dedi. "Neden bir lama ya da aslan kullanmamışlar?"

Violet, "Ben filleri severim." dedi.

Mabel panik içinde, "Geldik mi?" diye sordu.

Babası, "Sence *M* harfi için ne yapmışlardır?" dedi. "Üzerinde Mabel'ın yüzü olan bir pano mu?"

Violet'ın gözleri ışıldadı.

Mabel, "*M!*" diye haykırdı. "'Çıkışa bir buçuk kilometre'. Neredeyse geldik."

Babası, "İyi göz, Mabel." dedi. "Ben bunu kaçırabilirdim. Hâlâ tuvalete gitmek istiyor musun, Violet?"

Violet, "*N* neden olmasın için." diye söze başladı. "*O* harfi de..."

Mabel, "Olur!" diye araya girdi. "Tabii ki, tuvalet molasına ihtiyacımız var."

Mabel, Violet'ı bayanlar tuvaletine götürdü. Sertçe, "Klozetin üzerinde uçmak yok." dedi.

Pembe puantiyeli bir gömlek giymiş bir kadın onlara tuhaf tuhaf baktı.

Violet yüksek sesle, "A, B, C, Ç, D, E, F..." diye şarkı söylemeye başladı.

Mabel, tuvaletin kapısına vurdu. "Kes şunu, Violet." dedi.

Violet, "Şarkı söylememden hoşlanmıyor musun?" dedi.

Alfabenin harfleri, Violet'ın bulunduğu bölmenin üzerinde havada uçuşuyorlardı.

Mabel, "*Violet.*" diyerek onu uyardı.

Harfler kayboldular. Violet kendini beğenmiş bir ifadeyle tuvaletten çıktı.

Violet ellerini yıkayıp, kurularken, Mabel onun aynadaki yansımasına baktı.

İçinden, *bu tatilin her dakikasında Violet'ı izlemek zorunda kalacağım*, diye geçirdi. *Onu gözümün önünden ayıramam.*

Bu, hiç de kolay, dinlendirici ve eğlenceli bir iş olmayacaktı.

Ama bunu yapabilecek tek kişi Mabel idi.

Dördüncü Bölüm

Annesi Mabel'ın omzunu sarsıyordu.

Mabel, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kalkma vakti. Otele geldik."

Mabel gözlerini açtı. Hava kararmıştı. Başı tuhaf bir açıyla yana düşmüştü. Kol ve bacak kasları acıyordu.

Annesi, "Violet'ı uyandıramıyorum." diye fısıldadı.

Mabel, "Benim denememi ister misin?" diye sordu.

Annesi başını iki yana salladı. "Baban onu içeriye taşıyacak. Geri döner dönmez."

Mabel, "Babam nerede ki?" diye sordu.

Annesi, "Otele giriş kaydımızı yaptırıyor." dedi. "Yanına diş fırçası ve temiz giysiler aldın mı?"

Mabel, gözlerini ovuşturup, esnedikten sonra, "Her şeyi aldım." dedi.

Annesi onun kolunu okşadı. "Tabii ki, almışsındır."

Birkaç dakika sonra tüm aile uykulu bir hâlde odalarına çıkıyorlardı.

Mabel'ın annesi anahtar kartını kilide taktı. Kapı kolunu aşağı indirip, kapıyı açtı.

Babaları, "Odam, düş odam." dedi.

Anneleri, "Odam, *duş* odam." dedi.

Mabel, "Neden babamın söylediği şeyi tekrar ediyorsun?" diye sordu.

Anne ve babası kahkaha attılar.

Mabel kaşlarını çattı. Bunun neresinin komik olduğunu anlamıyordu.

Babası, '"Düş' ve 'duş' kelimelerinin söylenişleri çok benziyor ama anlamları farklı." diye açıklamada bulundu.

Annesi, "İki odalı bir suit tuttuk." dedi. "Baban ve benim için bir yatak odası var. Sen ve Violet için de yatak olabilen bir kanepesi olan oturma odası var."

Mabel sıkıntılı bir şekilde annesine baktı. Bu suit, ona göre hiç de düş odası falan değildi.

"Bana Violet'la aynı yatakta uyumam gerektiğini söylememiştiniz." dedi.

Annesi, "Yatak çift kişilik." dedi. Sanki, bu bir şey fark ettiriyordu.

Mabel, "Violet uykusunda tekme atıyor ve konuşuyor." dedi. "Ben kendi yatağımı istiyorum."

Babası içini çekti. "Üzgünüm, balkabağım. Resepsiyon çok karışıktı. Sen aslında çocuk karyolasında yatacaktın. Ama bu saatte otelde bunu ayarlayacak kimse yokmuş."

"Televizyonunuz var." Annesi onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sabah yola çıkmadan önce Violet'la birlikte çizgi film seyredebilirsiniz."

"Ben televizyondan nefret ederim." Mabel her geçen dakika daha da huysuzlaşıyordu.

Violet'la aynı yatağı paylaşmak zorunda kalan *herkes* onun gibi sinirlenirdi.

Annesi, "Geç oldu, uzun bir yolculuk yaptık ve yorgunuz." dedi. "Sadece bir gece için onunla aynı yatağı paylaşabilirsin."

Mabel, "Hayır, paylaşamam." dedi.

Annesi içini çekti. Sonra Violet'ın mor çizmelerini ve çoraplarını çıkardı.

Violet'a pijamalarını giymesinde yardımcı oldu ve onu yatağa yatırdı.

Violet yatağın ortasına doğru yuvarlandı. Battaniyeleri kendine çekti. Horlamaya başladı.

Mabel, "Gördünüz mü?" diye haykırdı. "Her tarafı kaplıyor."

Mabel, ayaklarını vura vura banyoya, dişlerini fırçalamaya gitti.

Banyodan çıktığında anne ve babası yatak odalarına gitmişlerdi.

Violet hâlâ yatağın ortasında yatıyordu.

Mabel içinden, "Umurlarında bile değil." dedi. Mabel yatağa girip, kenara kıvrıldı.

Saatin geç ve herkesin de yorgun olduğunu biliyordu. Ama bunu düşünmek pek işe yaramıyordu. Mabel öfkeden köpürerek uyumaya çalıştı.

Mabel gecenin bir yarısı uyandı.

Odanın içinde garip mor bir ışık vardı. Ve bu ışığa, hafif bir vınlama sesi eşlik ediyordu.

Yatakta yanında kimse yoktu.

Mabel, "Violet?" diye fısıldadı. Violet'ın banyoda olup olmadığını kontrol etmek için yataktan çıktı.

Violet banyoda değildi.

Mabel, Violet'ın pijamalarıyla otel odasının içinde uçuyor olabileceğini düşünerek başını yukarı kaldırdı.

Violet havada da değildi.

Mabel, Violet'ın mayoları, zırhlı takımlara dönüştüyor olabileceğini düşünerek dolabın içine baktı.

Orada da yoktu.

Odanın köşesinden bir ses duyuldu.

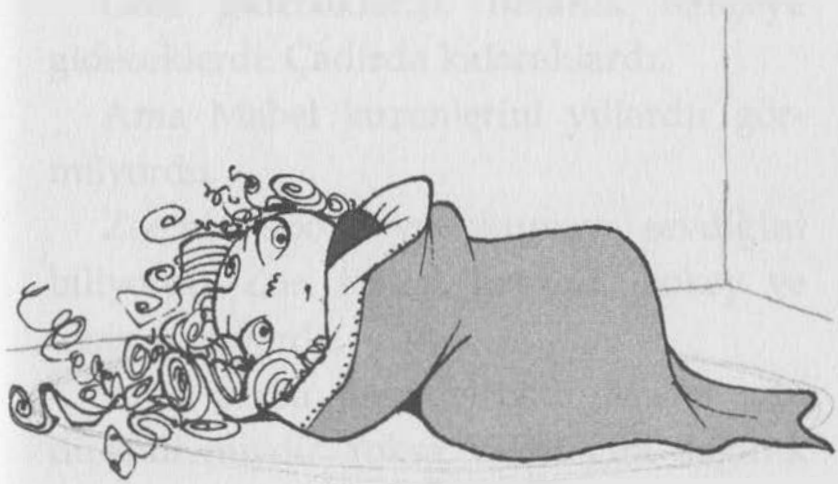
Mabel yere baktı. Violet bir battaniyeye sarılmış, yerde yatıyordu.

Mabel, "İşte, burdasın!" dedi. "Ne yapıyorsun? Neden yatakta değilsin?"

Violet alçak sesle, "Korktum." dedi. "Oyuncak ayım burada değil."

Mabel, kız kardeşinin yanına çömeldi. "Merak etme." dedi. "Herhâlde, onu arabada bıraktık. O güvende. Ben de buradayım."

"Sen uyuyordun."

"Artık uyumuyorum." Mabel, elini uzattı. "Hadi, yatağa gel."

Violet, korku dolu gözlerle odaya baktı. "Buraya ne zaman geldik?" dedi. "Annemle babam nerede?"

Mabel, "Buradalar, şu kapının arkasındalar." dedi. "Ve eğer mor ışığı yok edersen, sana bir hikâye anlatırım."

Küçük kız kardeşinin sihir yeteneği olabilirdi, ama hâlâ küçük bir kızdı.

Beşinci Bölüm

Araba, kuzenlerinin evine yaklaşırken, Mabel heyecanlanmaya başlamıştı.

Tatil için bir sürü heyecan verici şey planlamışlardı.

Göle gideceklerdi. Botanik bahçeye gideceklerdi. Çadırda kalacaklardı.

Ama Mabel kuzenlerini yıllardır görmüyordu.

Zoe'nin sporu ve okumayı sevdiğini biliyordu. Zoe, futbol, beyzbol, hokey ve tenis oynuyordu.

Ama acaba nasıl biriydi? Mabel gibi düzenli miydi? Yoksa Violet gibi dağınık mıydı?

Arkadaş canlısı mıydı, yoksa kendini beğenmiş biri miydi? Enerjik miydi yoksa tembel mi? Utangaç mıydı yoksa girişken mi?

Ya birbirlerine katlanamazlarsa ne olacaktı? Ya aynı şeyleri yapmaktan zevk almıyorlarsa?

Bir hafta boyunca sürekli birlikte olacaklardı. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmalıydılar.

Ve bir de, Mya ve Violet vardı.

Birbirlerini son gördüklerinde, ikisi de iki yaşındaydı. Neredeyse bebek sayılırlardı.

Ama şimdi ikisi de anaokuluna gidiyordu.

Mabel, beş yaşındaki bu iki kızın iyi anlaşacaklarını umut ediyordu. Mya jimnastik yapmayı seviyordu. Violet sihiri...

Burada büyük bir sorun vardı.

Violet sihir gücünü Mya'dan saklamayı becerebilecek miydi? Mabel "konuşma" sırasında Violet'ı bu konuda iyice uyarmış olduğunu umut ediyordu.

Mabel, kuzenlerinin, arkadaşı Simone (Simon) gibi her işe burunlarını sokan tipler olmamalarını umut ediyordu.

Violet kendine hâkim olamayıp, sihir yaptığında gözlerini dikip, parmaklarıyla işaret etmeyeceklerini umut ediyordu. Ya da anne babalarına söylemeyeceklerini.

Ya da daha da kötüsü -*Mabel'ın anne ve babasına.*

Ama şanslı oldukları bir konu vardı: Mya ve Zoe, babasının akrabalarıydı. Ailenin *bu* tarafında sihir gücü yoktu.

Mabel'ın bu tatilde sadece *bir* kişinin sihir gücü için endişelenmesi gerekiyordu. Ve bu da yeterliydi.

Babası, her iki tarafında ağaçlar olan bir yola dönerken, "Geldik!" dedi.

Violet, "Yaşasın!" diye bağırdı. Havaya bir avuç dolusu şeker ambalajı fırlattı. Kâğıtlar koltuğun üzerine ve yere düştüler.

Mabel, "Violet." dedi. "Bahse girerim, Mya arka koltuğa şeker kâğıdını atmıyordur."

Kız kardeşi dilini dışarı çıkardı. "Bunu bilemezsin!"

Önlerinde büyük sarı bir ev duruyordu. Mabel'ın heyecandan midesi bulanmaya başladı.

Anneleri, "Arabadan inmek için *sabırsızlanıyorum*." dedi.

Babaları, "Ben de." dedi ve araba yoluna döndü.

Violet sabırsızlıkla, "Mya nerede?" diye sordu. "Onunla yüzmeye gitmek istiyorum."

Araba dururken anneleri, "Yarın." diye söz verdi.

Mabel emniyet kemerini çözmeye çalışırken, Violet arabadan dışarı fırlamıştı bile.

Evin ön kapısı açıldı ve iki kız onları karşılamak için dışarı fırladılar.

Büyük kardeş, Zoe'nin üzerinde kesilmiş bir kot pantolon ve bir tişört vardı. Başına ise bir beyzbol şapkası takmıştı. Saçları, neredeyse bir erkek çocuğunki kadar kısacık kesilmişti.

Küçük kız kardeş Mya pembe bir şort ve fırfırlı bir gömlek giymişti. Sevimli ve ufak tefekti, bir balerine benziyordu.

Hoplaya zıplaya araba yoluna doğru yürüdü ve Violet'ın önünde durdu. Beş yaşındaki iki kız birbirlerine baktılar.

Mya gülümsedi. Dişlerinin ortasında kocaman bir boşluk vardı. Violet'a, "Dişim düştü." dedi. "Görmek ister misin?"

Violet ve Mya el ele tutuşup, birlikte eve doğru koştular.

Mabel, *oh, Tanrım,* diye düşündü. Daha geleli birkaç saniye olmuştu ve o daha şimdiden Violet'a göz kulak olma yeminini bozmuştu.

Ama Mabel her saniye Violet'ı takip edemezdi, öyle değil mi?

Mabel arabadan indi. O ve Zoe utangaç ifadelerle birbirlerine baktılar.

Büyükler selamlaşıyorlardı.

Mabel'ın babası, "Jerrold (Jerald)!" diye haykırdı. "Susanna (Suzanna)!"

Mabel'ın annesi, "Çok uzun zaman oldu." dedi.

Zoe bir beyzbol topunu havaya atıp tutarak oyun oynuyordu.

Mabel bir an kararsız kaldı. Ona katılmalı mıydı? Yoksa katılmamalı mıydı?

Susanna, elini Mabel'ın annesinin omzuna koyarak. "Aç mısınız?" diye sordu.

Mabel'ın annesi, "Yolda yemek yedik." dedi. "Ama bir bardak çay içerim."

Susanna, "Mabel?" dedi. "Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?"

Mabel başını "hayır" anlamında iki yana salladı.

"Zoe, Mabel'a odasını gösterir misin..."

Mabel, "*Odamı* mı?" dedi. Ani bir heyecan hissetti. Ona, Violet'la paylaşmak zorunda olmadığı bir oda mı vermişlerdi?

Zoe beyzbol topunu yere attı ve, "Gel." diye seslendi sonra da Mabel'ı eve götürdü.

Bir kapıyı açarken gururla, "Burası *benim* odam." dedi.

Odasında beyzbol oyuncularının ve koalaların posterleri, yerde giysiler ve yatağın üzerinde kitaplar vardı.

Mabel, *ne kadar dağınık,* diye düşündü. Ama nazik olmaya çalıştı.

"Güzel posterler." dedi. Orada uyumak zorunda olmadığına memnun oldu.

Zoe, "Teşekkürler." dedi. Mabel'ı tekrar hole çıkarırken.

"Ve burası da Mya'nın odası." Zoe, pembe, beyaz ve eflatun renklerde döşenmiş daha da dağınık bir odanın kapısını açtı.

"Ve burası da, sen ve Violet için hazırladığımız oda." dedi.

"Ben ve Violet mı?" Mabel bir oh çekti.

Ekose battaniyeleri olan iki tane tek kişilik yatak vardı. Küçük bir rafta karton kapaklı kitaplar duruyordu.

Temiz ve düzenli bir odaydı. Ve Mabel tek başına yatabilecekti.

Zoe'ye, "Çok hoş görünüyor." dedi.

Zoe yataklardan birinin üzerine oturdu. "İyi bir yüzücü müsün? Derin suda yüzebilir misin?"

Mabel, "Tabii ki." dedi. "Yüzmeyi çok severim. Arka bahçemizde bir havuzumuz var."

Bunun nedeni, tabii ki, Violet'ın sihir gücüydü.

Zoe memnun olmuşa benziyordu.

"Yarın sahile gideceğiz." dedi. "Birlikte iskeleye kadar yüzebiliriz. Tramplen de var."

"Violet ve Mya ne olacak?"

"Küçük kız kardeşlerimiz sığ tarafta kalmak zorunda."

Mabel şimdiden endişelenmişti. "Ama onlarla kim ilgilenecek?"

Zoe, "Tabii ki, anne babalarımız." dedi.

Mabel kaşlarını çattı. Anne ve babasının Violet'a göz kulak olmasını istediğinden pek emin değildi. Ama neyse ki, annesi hâlâ hiçbir şey bilmiyordu. Babası da.

Anne ve babası Violet'ın yolda neler yaptığını bilmiyorlardı.

Çünkü Mabel oradaydı. Gerekli açıklamaları yapmış ve olayı gizlemişti.

Hâlâ eskiden oldukları gibi mutlu bir aileydiler.

Ve Mabel bu şekilde kalmalarını istiyordu.

Violet'ın sihir gücü ailede çok önemli bir değişikliğe neden olmamıştı –sadece Mabel artık sürekli endişeliydi, o kadar.

Endişe etmesi gerekenlerin *büyükler* olması gerekmiyor muydu?

Mabel içini çekti. Birkaç saatliğine küçük kız kardeşinden uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama bunu yapamazdı.

Altıncı Bölüm

Mya, "Yüzebiliyorum." diye ilan etti. Sırtüstü dönüp, çılgın gibi ayaklarını çırpıyordu. Sonra ayaklarının üzerine bastı.

Violet'a, "*Sen* bunu yapabilir misin?" diye meydan okudu.

Violet suya daldı ve tükürüklerini sıçratarak suyun yüzeyine çıktı. "Gördün mü? *Bunu* yapabiliyorum." dedi.

Mya, suyun içinde tek ayak üzerinde durarak, "Şuna bak!" dedi. Sonra bir balerin gibi durmaya çalıştı.

Violet cevap olarak, Mya'nın beline sarıldı. Onu havaya kaldırdı. "Ben çok güçlüyüm!" diye böbürlendi.

Zoe, Mabel'ı dürttü. "Ne kadar sevimliler, öyle değil mi?" dedi.

Mabel, "Kesinlikle." dedi.

Violet bütün sabah hiç sihir yapmamıştı. Dün gece, yatmadan önce, Mabel onunla bu konuyla ilgili bir daha konuşmuştu.

Şu ana kadar, bu konuşma işe yaramışa benziyordu.

Zoe, "İskeleye kadar yarışmak ister misin?" diye sordu.

Zoe'nin üzerinde gösterişli bir yüzücü mayosu vardı ve çok havalı turkuaz dalış gözlükleri takmıştı. Kısa saçları ıslaktı ve başında diken gibi duruyorlardı.

Şık, atletik ve sevimli görünüyordu.

Mabel, denizci mavisi puantiyeli yeni bir mayosu olduğu için mutluydu. Zoe kadar atletik olmasa da kendisinin de sevimli olduğunu düşünüyordu.

"Kızlara göz kulak olmamız gerekmiyor mu?" Mabel, Violet'tan fazla uzaklaşmak istemiyordu.

"Anne babalar bu iş içindir." Zoe, parmağıyla kumda bir havlunun üzerinde oturan annelerini işaret etti.

"Bizimle oyun oynamak isteyebilirler."

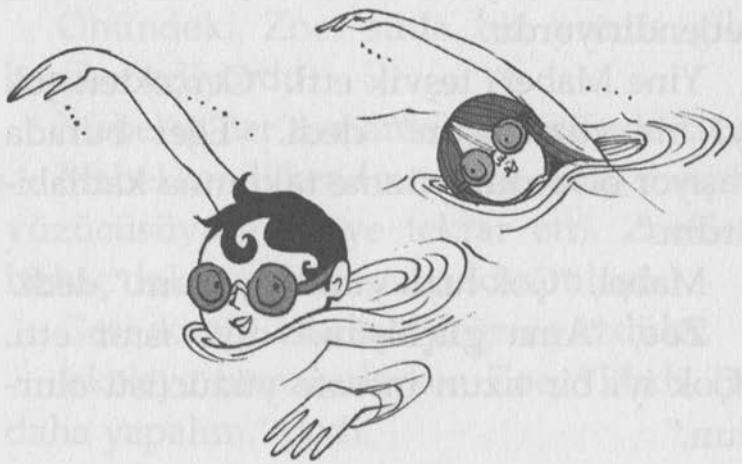
Zoe, "Eee nolmuş?" dedi. "Bütün gün küçük çocuklarla takılmak istemiyorum."

Mabel, *bu güvenli olur mu,* diye düşündü. Violet'ı bırakabilir miydi?

Ama kız kardeşi çok aklı başında davranıyordu. Belki de, Zoe ile bir süreliğine uzaklaşmanın bir zararı olmazdı.

Zoe suya daldı ve iskeleye doğru yüzmeye başladı.

Mabel kısa bir süre sonra arkasından gitti.

Mabel suyun içinden çıkıp, bir fok balığı gibi silkindi.

Zoe parmağıyla işaret ederek, "Şimdi de, şamandıraya kadar yarışalım." dedi.

Mabel tereddüt etti. Altıncı kez yarışıyorlardı. Zoe her iddiayı kazanıyordu.

Zoe, "Hadi. Çok eğleneceğiz." diye ısrar etti.

Mabel yeni mayosunun askısını ayarladı. Zoe ondan daha iyi yüzüyor olsa da, çok eğlendiğini itiraf etmeliydi.

Hem de *çok*.

Kuzeni kendini beğenmişlik yapmıyor ve böbürlenmiyordu. Mabel'ı sürekli cesaretlendiriyordu.

Yine Mabel'ı teşvik etti. "Gerçekten çok iyi bir yüzücüsün." dedi. "Eğer burada yaşıyor olsaydın, yüzme takımına katılabilirdin."

Mabel, "Çok hızlı yüzemiyorum." dedi.

Zoe, "Ama güçlüsün." diye ısrar etti. "Çok iyi bir uzun mesafe yüzücüsü olurdun."

"Gerçekten mi?" Mabel kendini hiç bu şekilde düşünmemişti.

Bu düşünce çok hoşuna gitti.

Çoğu zaman, havuzda eğlence için yüzerdi. Bundan sonra, daha güçlü ve düzenli turlar atacaktı.

Zoe, "Hadi, gidelim." dedi. Derin suya atlamaya hazır bir hâlde, iskelenin ucunda ayakta duruyordu.

İki kız suya daldı.

Rüzgâr kuvvetli ve deniz dalgalıydı. Mabel'ın yüzüne sürekli su çarpıyordu. Ama elinden geldiğince düzenli bir şekilde yüzmeye çalıştı.

Önündeki Zoe, suda bir yunus gibi hareket ediyordu.

Mabel'ın her zamanki gibi önündeydi.

Mabel kendi kendine, "Ben uzun mesafe yüzücüsüyüm." diye tekrar etti. Zoe'den birkaç dakika sonra şamandıra ulaştı.

Geri dönüp, iskeleye doğru yüzdüler.

İskeleye tırmanırlarken Zoe, "Hadi, bir daha yapalım." dedi.

Mabel nefes nefese kalmıştı. Zoe'ye yetişmek için kendini çok zorlamıştı.

Gözlüklerini çıkardı. "Bir dakika sonra." dedi.

İki kız iskeleye oturup, ayaklarını suya sarkıttılar.

Zoe, "Bu gerçekten harikaydı." dedi.

Mabel, "Evet." diye karşılık verdi.

Zoe, "Keşke, bize yakın bir yerde yaşasaydınız." dedi. "Yüzme takımına katılır ve bütün arkadaşlarımla tanışırdın."

Mabel gülümsedi.

Zoe, "Sürekli birbirimizde kalırdık." diye devam etti. "Biz kuzeniz, bu yüzden anne babalarımız hayır diyemezdi."

"Ben de sana boncuk dizmeyi öğretirdim."

Zoe, "Harika!" dedi. "Dostluk bilezikleri yapardık."

Mabel, "Keşke, boncuklarımı getirseydim." dedi. "Onları evde bıraktım."

Zoe, "Seneye getirirsin." dedi.

Mabel içinden not aldı. *Bir sonraki ziyarette yanına boncuklarını almayı unutma.*

Bu ziyaretin yakında olmasını umut ediyordu. Çok yakında.

Mabel gözlerini kapattı ve uzun uzun iç geçirdi. En son ne zaman kendini bu kadar rahatlamış hissettiğini hatırlamıyordu.

Zoe, Mabel onlara yakın bir yerde yaşasaydı birlikte yapacakları şeyleri sıralamaya başladı.

"Eylülde panayıra giderdik; kışın kızakla kayar, buz pateni yapardık ve okul korosunda birlikte şarkı söylerdik..."

Mabel onaylayan bir ifadeyle, "Her şeyi planlıyorsun." dedi.

Mabel planları severdi. Listeleri severdi. Planlanmış etkinlikleri severdi.

Zoe gülümsedi. "Keşke, bunlar gerçek olsa."

Mabel güneşe karşı ellerini gözlerine siper etti ve kıyıya baktı. "Sence, Mya ve Violet ne yapıyorlar?"

Bu konuyu açmak hiç hoşuna gitmiyordu ama sormak zorundaydı.

Zoe, "Orada, sığ taraftalar." dedi. "Birbirlerine turuncu topu atıyorlar. Birlikte ne kadar tatlılar, öyle değil mi?"

Mabel, "Evet." dedi.

Top gittikçe daha da yükseliyordu. Mabel, "Acaba, birbirlerine yine mi meydan okuyorlar?" dedi.

Zoe aniden yerinde doğruldu.

Mabel panik içinde, "Ne oldu?" diye sordu.

Sonra gördü. Gölün üzerinde portakal rengi yoğun bir bulut geziyordu. Renkli ışıklar saçıyordu.

Neredeyse kahkaha sesine benzeyen gökgürültüleri duyuldu.

Mabel'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Bulutun rengi, Violet ve Mya'nın birbirlerine attıkları topla neredeyse aynı renkti.

Violet, Mabel'ın ona söylediği her şeyi unutmuş muydu? Sihir gücüyle Mya'ya hava mı atıyordu?

Cankurtaran düdüğünü çaldı. Megafonla, "HERKES SUDAN ÇIKSIN." diye bağırdı.

"SAHİLİ HEMEN BOŞALTIN."

Mabel ayağa fırladı.

Tek bir kelime etmedi. Zoe'yi beklemedi. Suya daldı ve kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Violet daha fazla zarar vermeden önce Mabel onun yanına gitmeliydi.

Yedinci Bölüm

Violet ve Mya birlikte bir plaj havlusuna sarılmış sahilde oturuyorlardı. İki kız soğuktan tir tir titriyorlardı.

Saçları uzun ıslak bukleler hâlinde aşağı dökülmüştü. Parmak uçları morarmıştı. Sudan yeni çıkmışlardı.

Gökyüzünde renkli şimşekler çakıyordu.

Mabel, kızlara doğru koşarken, Violet'ın kolunu havaya kaldırdığını gördü.

Morarmış ve buruş buruş olmuş parmağını göle doğrulttu. Mavi, turuncu ve pembe ışık topları, suyun üzerinde süzülmeye başladılar.

Mya kıkırdadı. "Biraz daha." dedi.

Violet ışıkları dalgaların üzerinde zıplattı. Sonra ayağa kalktı.

Cankurtaran, "TEHLİKELİ HAVA KOŞULLARINDAN DOLAYI, SAHİL BUGÜNLÜK KAPATILMIŞTIR." diye anons etti.

Mabel, Violet'ın bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Ama onu bir şekilde durdurması gerekiyordu.

Kız kardeşinin önüne dikildi. Alçak sesle, "Kes şunu!" dedi.

Violet'ın gözleri donuklaşmış gibiydi. Çok uzakta bir noktaya odaklanmışlardı. Nefes alıp verişi hızlanmıştı.

Mabel yüksek sesle, "Beni duydun mu?" dedi. Ayağını yere vurarak, "Yeter!" diye bağırdı.

Violet gözlerini kırpıştırdı. Başını iki yana salladı. Sonra özür dileyen bir ifadeyle Mya'ya baktı. Parmaklarını şaklattı.

Fırtına bulutları anında yükseldi. Şimşekler yavaş yavaş azaldı. Renkli ışıklar göz kırparak, yok oldular.

Mabel ciddi bir ses tonuyla, "Violet." diye söze başladı. Derin bir nefes aldı. Söyleyecek çok şeyi vardı.

Ve söylemek için sabırsızlanıyordu.

Ama Violet, Mabel'ın atacağı nutuğu dinlemek yerine Mya'nın elini tuttu ve kahkahalar atarak oradan kaçtı.

Mabel dudağını ısırdı. Zaten, olanlar tamamıyla onun suçuydu.

Kısa bir süre de olsa Violet'sız bir gün yaşamıştı. Onun sihir gücüne göz kulak olmakla uğraşmamıştı.

Ve bunun sonucunda neler olmuştu! Violet resmen bir plajın kapanmasına neden olmuştu.

Bir sürü insanın öğleden sonrasını mahvetmişti. Mabel'ınkini de.

Zoe aniden tam arkasından, "Hey!" diye seslendi.

Omuzlarına bir havlu atmıştı. Saçlarından sular damlıyordu ve ayakları ıslaktı.

Ne kadar zamandır orada duruyordu?

Zoe, "Çok *hızlıydın*!" diye bağırdı.

Mabel, "Ne?" dedi. Zoe, Violet'tan mı bahsediyordu? Mabel o kadar da hızlı davranamamıştı.

Zoe, "İskeleden denize atlayış şekline inanamadım. Âdeta uçuyordun." diye devam etti. "Eğer yüzme koçumuz seni görseydi, seni hemen bugün takıma alırdı." Zoe meraklı gözlerle Mabel'a baktı. "Neden bu kadar telaşlıydın?"

Mabel, "Violet'ın yanına geri dönmek istedim." dedi. "Şey, ben, onun iyi olduğundan emin olmak istedim..."

Zoe, ona yaklaştı. "Gördüm." diye fısıldadı.

Mabel soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Neyi gördün?"

"Biliyorsun."

Mabel, "Imm, hayır." dedi. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "Bilmiyorum."

Zoe'nin yüzü kızardı. Başını öne eğdi. "Üzgünüm." dedi.

"Ne için?" Mabel kusacakmış gibi hissediyordu.

Zoe, "Dün gece seni ve Violet'ı konuşurken duydum." dedi. "Ve ben sizin... Violet'ın sihir gücü hakkında konuşurken duydum."

Mabel bir an bayılacağını sandı.

Daha önce kimse Violet ve sihir gücünü öğrenmeye bu kadar yaklaşmamıştı. Kimse tahmin etmemişti. Herkesin işine burnunu sokan arkadaşı Simone bile.

Mabel, kuzenine bakamıyordu. "Bizi mi dinliyordun?"

Zoe, "Tabii ki hayır!" diye bağırdı. "Bu, tamamıyla bir tesadüf. Ben odanızın önünden geçiyordum..."

Zoe, Mabel'ın Violet'la yaptığı konuşmayı duymuş olmalıydı.

Mabel, *bu* konuşma çok işe yaramış, diye düşündü.

Kuzenine, "Bizi dinlememeliydin." dedi.

Zoe, "Kendime engel olamadım." diye özür diledi. "Turuncu bulutu görene kadar gerçek olduğuna inanmamıştım."

Mabel'a baktı. "Doğru mu? Violet'ın gerçekten sihir gücü var mı?"

Mabel içindeki korku ve paniği kontrol altına almaya çalıştı.

Sır artık ortaya çıktığı için bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu çok tuhaftı; bunun olacağını hiç planlamamıştı.

En azından, Zoe aileden biriydi. Bu bir şey değiştirir miydi? Mabel öyle olmasını umut ediyordu. Zoe'den hoşlanıyordu ve ona güvenmek istiyordu.

"Evet." diye itiraf etti. "Doğru."

"Daha önce sihir gücü olan birini tanımamıştım." Zoe'nin gözleri parlıyordu. "Ve siz benim kuzenlerimsiniz!"

Mabel, "Sihir gücü olan Violet, ben değilim." dedi. Derin bir nefes aldı. "Kimseye söyledin mi?"

"Hiç kimseye söylemedim."

Mabel, "İyi." dedi. "Bunu sır olarak saklayabilir misin?"

Zoe, "Tabii ki!" diye haykırdı.

Mabel, ona yaklaştı. "Annem öğrenmemeli." dedi. "Bu, onu öldürür."

Zoe, "Bana güvenebilirsin." dedi.

İki kız el sıkıştılar.

Mabel aniden panik içinde, "Mya biliyor mu?" diye sordu. "O, birine söyler mi?"

Mya ve Violet sahilin diğer tarafındaki bir piknik masasında ailelerin yanında oturuyorlardı.

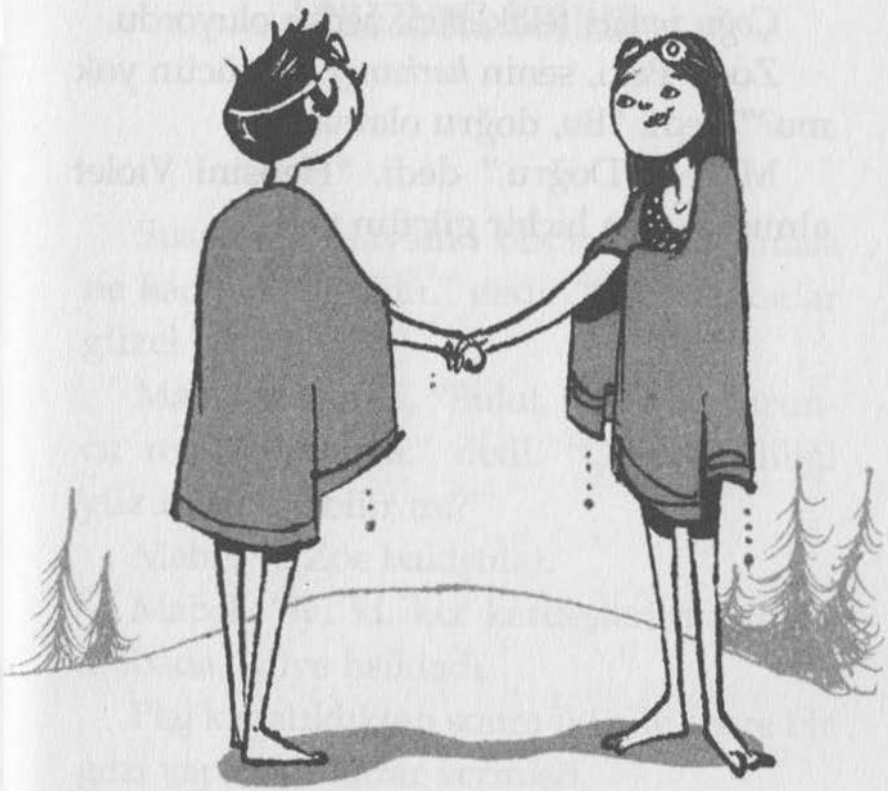
Zoe, "Hiçbir şey söylemez. Eğer söylerse, herkes onun uydurduğunu düşünür." dedi. "O her zaman saçma sapan şeyler söyler."

Mabel, "Violet da." dedi. "Ama onun saçmalıkları gerçek olur."

Zoe, "Bana onun sihir gücünden bahset!" diye yalvardı.

Mabel, "Havuçlara sihir yapıyor, ımm, odasında uçuyor, piyanodan hayvan sesleri çıkarıyor." dedi. "Sürekli felaketlere neden oluyor."

Bu pek doğru sayılmazdı. Kız kardeşinin sihir gücü teyzesinin düğününde çok işe yaramıştı.

Ve Violet sayesinde, evlerinin arka bahçesinde olimpik boyutta bir yüzme havuzu vardı.

Çoğu zaman felaketlere neden oluyordu.

Zoe, "Peki, senin *herhangi bir* gücün yok mu?" dedi. "Bu, doğru olamaz."

Mabel, "Doğru." dedi. "Hepsini Violet almış. Benim hiçbir gücüm yok."

Sekizinci Bölüm

Susanna, "Havanın birdenbire bozması ne kadar kötü oldu." dedi. "Gün ne kadar güzel başlamıştı!"

Mabel'ın annesi, "Bulut, tuhaf bir turuncu renge dönüştü." dedi. "Çevre kirliliği yüzünden olabilir mi?"

Mabel ve Zoe bakıştılar.

Mabel, "İyi ki, kız kardeşlerimiz diğer arabada." diye fısıldadı.

Plaj kapatıldıktan sonra iki aile şehre bir gezi yapmaya karar vermişti.

Otobana çıkarlarken, Susanna, Mabel'ın annesine, "Botanik bahçelerini çok beğeneceksiniz." dedi. "Buranın en ilgi çeken yerlerinden biridir."

Zoe gözlerini devirdi. "Sı-kı-cı!"

Annesi, "Mya ile birlikte kuzenlerinize dev böcekleri gösterebilirsiniz." dedi.

Zoe, "Bu, sadece on dakika sürer." diye homurdandı. "Çiçeklere bakmaktan başka yapacak bir şey yok."

Susanna, "Onları kaktüsleri görmeye götürebilirsin." diye öneride bulundu. "Ya da serayı. Ya da Japon bahçelerini."

Zoe ve Mabel birlikte inler gibi ses çıkardılar.

Zoe, "Bu tür şeyler büyüklere göre." diye şikâyet etti. "Bize göre değil."

Mabel'ın annesi, "Ama büyükler de tatilde eğlenmeyi hak ediyor." dedi. "Sence de öyle değil mi, Susanna?"

Susanna, "Doğru. Siz çocuklar, bir saatliğine oyalanacak bir şeyler bulabilirsiniz." dedi. "Mabel ve Zoe, siz Violet ve Mya ile birlikte kalın. Gözümüz üzerinizde olacak."

Mabel alçak sesle, "Oh, harika." diye mırıldandı.

Sıkıntı artı Violet. *Bu,* felakete davetiye demekti.

Mabel derin bir nefes aldı. Kız kardeşinin bugünlük sihirle işinin bitmiş olmasını umut etti.

Dört kuzen bahçelerin içinde dolanırken Violet, "Burada çok fazla çiçek var!" diye söylendi.

Mabel, "Ama çok güzeller!" dedi. "Ve çok da güzel kokuyorlar!"

Bahçeler, Mabel'ın umduğundan daha güzeldiler.

Rengârenk bir sürü çiçek var. Küçük derelerin üzerinde tahta köprüler ve gölgeli, ağaçlıklı patikalar vardı.

Violet hiçbirini umursamıyordu. Alt dudağını aşağı sarkıtmıştı. Dalgalı saçları yüzüne dökülüyordu.

"Hiç beğenmedim." dedi.

Mya, "Ben de." dedi.

Zoe, "Ben de beyzbol oynamayı tercih ederdim." dedi.

Mabel araya girerek, "Böceklerin yanına gidebilir miyiz?" dedi. "Her gün dev gibi böcekler görme şansımız olmuyor."

Mabel, *okul için harika bir kompozisyon konusu olacağını* düşünmüştü. Birkaç bilgiyi ezberlemeye çalışacaktı. Öğretmeni bundan çok etkilenebilirdi!

Patikadan aşağı doğru yürümeye başladı. "Hadi!" diye seslendi. "Şikâyet etmekten daha eğlenceli olacak. *Söz veriyorum!*"

Zoe'nin onu takip ettiğini görünce rahatladı. Ve sonra iki küçük kız da onu takip ettiler.

Dört kuzen köprünün üzerinden geçerek, mor çiçek yatağının yanında yer alan küçük bir göletin önünde durdular.

Göletin ortasında bir helikopter böceği vardı.

Yaklaşık üç metre boyundaydı. Parlak ve gösterişliydi, kocaman koyu şeffaf kanatları vardı.

Mabel, "Vay canına!" dedi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Violet yerinde zıplamaya başladı. "Üzerine binmek istiyorum. O uçan böceğe binmek istiyorum."

Mabel, "O bir helikopter böceği." diye onu düzeltti. "Ve ona bakabilirsin, ama dokunamazsın."

Violet sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi, "Ama dokunmak istiyorum!" dedi.

Mabel, "Üzgünüm." dedi. Helikopter böceğine baktı. Bir bilim kurgu filminden fırlamış gibiydi.

Dinozora benziyordu ama onun kadar korkutucu değildi.

Mabel dev helikopter böceklerinin; botanik bahçelerinin içinde yavaş yavaş yürüdüklerini, hatta küçük uçaklar gibi suların üzerinde uçtuklarını hayal etmeye çalıştı.

Bu, yazacağı kompozisyon için harika bir başlangıç olurdu...

Yarım saat sonra tüm böcekleri görmüştüler.

Kaktüsleri, serayı ve tropik bitkileri görmüşlerdi.

Birkaç kez anne ve babalarıyla karşılaştılar.

Botanik bahçelerin içinde dolaşmışlar ve Violet ile Mya'nın çimenlerin üzerinde parende atışlarını izlemişlerdi.

Mya hâlâ son derece temiz görünüyordu, ama Violet'ın dizlerinde ve ellerinde çimen lekeleri vardı.

Mabel, *bunu nasıl beceriyor*, diye düşündü. Kız kardeşi bir küvetin içinde bile kirlenebilirdi.

Mabel, Violet'a ellerini yıkattı. Sonra, bir bankın üzerine oturup, anne babalarını beklediler.

Mabel diğer kızlara, "Ben en çok karıncayı sevdim." dedi. "Senin en sevdiğin böcek hangisi?"

"Uğurböceği." Mya, ablasına yaslandı. Bugün ilk kez yorgun görünüyordu. "Artık eve gitmek istiyorum."

Zoe, Mya'ya, "Birazdan gideceğiz." dedi. "Benim en sevdiğim böcek, çekirge." diye ekledi.

Violet, "Ben uçan böceği sevdim." dedi.

Mabel tekrar, "Helikopter böceği." diye düzeltti.

"Her neyse." Violet ayağa fırladı. "Şu ağaçlara doğru koşabilir miyim?"

Mabel, "Seni görebileceğim yerde dur." diye onu uyardı.

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Violet patikada koşmaya başladı.

Mya, "Ben bisküvi arasında dondurma istiyorum." dedi.

Zoe ceplerini aradı. "Param yok." dedi. "Annemle babam gelene kadar bekle."

Mya, "Ama ben şimdi istiyorum!" dedi. Tekme atar gibi bacaklarını savurdu.

Mabel, "Benim param var." dedi. Bozuk para cüzdanını çıkardı ve madeni paraları saymaya başladı. Mya'ya, "İşte. Ne istersen al." dedi.

Mya hoplaya zıplaya dondurma arabasına doğru gitti.

Zoe, "Teşekkürler..." diyerek konuşmaya başladı.

Sonra aniden, parmağıyla gökyüzünü işaret ederek, "Bak!" dedi.

Mabel başını kaldırıp, gökyüzüne baktı.

Botanik bahçelerinin üzerinde küçük bir hava aracı uçuyordu.

Bu, bir kuş ya da bir uçak değildi...

Bir helikopter böceğiydi.

Ve üzerinde de Violet vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Mabel'ın aklına gelen ilk şey bu oldu.

Ağaçların üzerinde uçan kız kardeşine bakarken Mabel'ın parmak uçları ve ayak parmakları karıncalanıyordu.

Violet düşerse olabilecekleri düşünmek bile istemedi. Böyle bir şey olursa, Violet'ın sihir gücünün onu kurtarmasını umut etti.

Ne de olsa, Violet daha önce de uçmuştu, en azından kendi yatak odasında. Ama bu pek de aynı şey sayılmazdı.

Mabel'ın başka bir korkusu daha vardı: Ya yetişkinlerden biri Violet'ı görürse? Ve bu kişi anne ya da babası olursa? Ya da bir polis?

Violet büyük ihtimalle düzinelerce kanunu çiğniyordu.

Helikopter böceğini çaldığı için tutuklanabilirdi bile.

Ama önemli olan bu değil, Violet'ın güvenliğiydi.

Mabel, *Violet'ı ürkütmemeliyiz,* diye düşündü. *Onu aşağı indirmeliyiz! Hemen!*

Ve onu kimse görmemeli.

Zoe ağzı beş karış açık bir hâlde gökyüzüne bakıyordu. "Buna inanamıyorum!" diye fısıldadı. "Harika bir şey. Umarım, Mya çabuk döner ve bu olayı görür."

Mya hâlâ dondurma tezgâhının önündeydi. Mabel onun orada kalmasını umut ediyordu.

Mabel, "Hiç de harika değil!" diye haykırdı. "Korkunç bir şey! Yukarıdaki senin kız kardeşin olsaydı sen nasıl hissederdin?"

Zoe'nin gülümsemesi kayboldu. "Üzgünüm." dedi.

Mabel, "Ne yapacağım?" diye haykırdı.

Her şey kontrolden çıkmıştı.

Nasıl oluyordu da, karanlıktan korkan Violet, bir heykelin sırtına binip, havada uçabiliyordu?

Mabel, Violet'tan bu kadar uzaktayken, onu nasıl güvenli bir şekilde yere indirecekti?

Zoe, "Onu aşağı inmeye ikna edebilir misin?" dedi.

"Beni duyamayacak kadar yüksekte."

Zoe, "Yine de bir dene." dedi. "İşe yarayabilir."

Helikopter böceği havada daha da yükseldi. Kız kardeşi her an tamamen gözden kaybolabilirdi.

Zoe, "Hadi." dedi. "Yapabilirsin."

Mabel derin bir nefes aldı. Omuzlarını dikleştirip, zorlu göreve hazırlandı.

Denemeye değerdi.

Bu onun tek umudu olabilirdi.

"Aşağı in, Violet." diye fısıldadı.

Violet gökyüzünde çılgın kahkahalar atıyordu. Çıplak ayaktı. Saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Mabel, "Aşağı!" diye emretti. "Aşağı in."

Ona mı öyle geliyordu, yoksa helikopter böceği aşağı doğru inmeye mi başlamıştı?

Zoe, "Devam et." dedi.

Mabel konsantre oldu. Gözlerini kapattı ve helikopter böceğinin gölete doğru indiğini hayal etti.

Mabel, *aşağı* kelimesini üç kez söyledi.

Helikopter böceğinin yavaş yavaş aşağı indiğini hayal etti.

Violet'ı yeniden sağ salim ayakları yere basarken hayal etti.

Zoe, "İşe yarıyor!" diye haykırdı. "Başardın!"

Mabel gözlerini açtı.

Aslında hiçbir şey yapmamıştı, Violet onu duyamayacak kadar uzaktaydı.

Sadece şansı yaver gitmişti.

Belki de, mucize eseri kız kardeşine ulaşabilmişti... belki de, Violet sadece aşağı inmeye karar vermişti.

Önce Zoe'ye sonra da dondurma külahıyla geri dönen Mya'ya baktı.

Mya, "Violet'ı gökyüzünde gördüm." dedi.

Mabel, "Şişşt!" dedi. Başka insanların duyup duymadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Ama etrafta başka kimse yoktu.

Zoe, "Hadi, gelin!" dedi.

Üç kuzen helikopter böceğinin olduğu gölete doğru koşmaya başladılar.

Violet'ı çimenlerin üzerinde buldular. Gözlerini dikmiş, helikopter böceğine bakıyordu.

Belki de, az önce ona bindiğine kendisi bile inanamıyordu.

Belki de, tekrar uçmayı düşünüyordu.

Helikopter böceği tekrar göletin içindeydi.

Biraz önce havada uçtuğuna dair hiçbir iz yoktu.

Violet'ın rüzgârdan karmakarışık olmuş saçlarını, hafif ıslanmış giysilerini ve çıplak ayaklarını saymazsanız.

Mabel nefes nefese, "Violet!" diye seslendi.

Kız kardeşine sarılmak için koşmaya başladı.

Zoe ve Mya, Mabel'ın arkasından geliyorlardı.

Mabel, "Sakın, bunu bir daha yapma!" dedi. "Çok korktuk! Sandaletlerin nerede?"

Violet omzunu silkerek, "Bir yerlerde düşürdüm." dedi.

Gözleri parlıyordu. "Ağaçların tepesini gördüm! Bulutların yanındaydım! Siz karınca gibi görünüyordunuz!"

Mabel elleriyle yüzünü kapadı. Tekrar başı dönmeye başlamıştı.

Mya, "Uçtun! Uçtun!" diye Violet'a tezahürat yapıyordu.

Mabel, parmağını dudaklarına götürerek. "Sus." dedi. Mya'nın bu konudan bahsetmemesini isterdi.

Violet'ın uçuyor olması bu kadar tepki vermemeliydi.

Ama Mya sadece beş yaşındaydı. Kendine engel olamıyordu.

Zoe, "Bu bir sır." dedi.

Mabel, "Evet." dedi. "Bu ikiniz için de geçerli. Kimseye söylememelisiniz..."

Violet onun kollarından kurtuldu ve çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. "Anneciğim!" diye seslendi.

Anne babaları gelmişti.

Onuncu Bölüm

Hep birlikte park alanına doğru ilerlerken Jerrold, "Bilin bakalım, ne bulduk?" dedi.

Mya, "Dondurma mı?" dedi.

Zoe, "İnsan yiyen çiçekler." dedi.

Violet, "Uçan böcekler." dedi.

Mabel hiçbir şey söylemedi. Violet'ın havadaki görüntüsü aklından gitmiyordu.

Ya düşseydi?

Ya çok uzaklara uçsaydı?

Ya aşağı inmeyi reddetseydi?

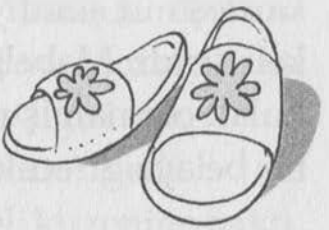
Her şeyin yolunda gitmesi büyük şanstı.

Jerrold, "Mabel?" diyerek onun düşüncelerini böldü. "Ne bulduğumuz hakkında bir tahminde bulunmak ister misin?"

Mabel, "Imm, kaktüs mü?" dedi.

Jerrold neşeyle, "Hepiniz yanıldınız." diyerek Violet'ın çıplak ayaklarına baktı. "Bir şey kaybettin mi, ortak?"

Jerrold, bir çift limon sarısı sandaleti havada salladı. Sonra, onları Violet'a fırlattı.

"Bir tanesini bahçenin doğu tarafında, diğerini de batı tarafında bulduk." dedi.

Susanna, "Kızlar, bayağı gezmişsiniz." dedi.

Mabel, "Imm, evet." diyerek, Zoe'ye baktı.

Zoe, "Çok yürüdük." dedi.

Mabel içinden *ve çok uçtuk*, diye ekledi.

Mabel'ın annesi, "Mabel ve Zoe, kardeşlerinize çok iyi baktınız." dedi. "Size güvenebileceğimizi biliyordum."

Mabel genellikle bu tür iltifatlar duymaktan hoşlanırdı. Ama bugün bu sözler ona pek de doğru gelmiyordu.

Violet'ın uçmasını engellemesi gerekirdi. Ayaklarının yerden kesilmesine izin vermemeliydi.

Helikopter böceğiyle birlikte uçmak, kız kardeşinin şimdiye kadar yaptığı en tehlikeli şeydi. Mabel, ona yeteri kadar iyi göz kulak olamamıştı ve başı neredeyse büyük bir belaya girecekti.

O akşam, kız kardeşleri yatınca, Mabel ve Zoe, Zoe'nin odasına gittiler.

Yastıkların üzerine uzandılar. Zoe bir paket patates cipsi çıkardı.

Zoe bir avuç dolusu cips alıp, "Ben biraz düşündüm." dedi. "Violet ve sihir gücü hakkında."

"Evet?" Mabel sabırsızlıkla ona doğru eğildi. "Her türlü yardıma ihtiyacım var."

Zoe, "Ya senin de güçlerin varsa?" dedi.

Mabel, "Keşke olsaydı." dedi.

Zoe, "Hayır, gerçekten." dedi. "Violet'ın sihir yapmasını engelleyebilirsin."

Mabel, "Çok komik!" dedi.

Zoe, "Bugün onu iki kere durdurdun. Bir kere sahilde, bir kere de bahçelerde." dedi.

Mabel başını iki yana salladı. "Bunun nedeni, şans ya da tesadüf ya da mucize ya da uzaylılardı. Benimle bir ilgisi yok."

Zoe, "Aynı fikirde değilim." dedi.

"Yanlış anladın." Mabel, kuzenine baktı. "Duygularını incitmek istemedim." diye ekledi.

Zoe incinmiş görünmüyordu. Parmaklarını kısa saçlarında gezdirdi. Sonra gülümsedi.

"Eğer güçlerin yoksa, sana on dolar vereceğim." dedi.

Mabel, "Kaybetmekten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Sen kazanmaktan hoşlanıyor musun?" diye cevabı yapıştırdı. "Sen her şekilde kazanacaksın. Benim paramı alamazsan, güçlerin var demektir."

Mabel inler gibi bir ses çıkardı. *"Benim sihir gücüm yok."* dedi. "Neden bana inanmıyorsun?"

Zoe, "Of, artık itiraf et." dedi.

Mabel, "İtiraf edecek bir şey yok. Ve açıkçası, sihir gücünün olması hiç de harika bir şey değil. Bir sürü belaya neden oluyor, sorun yaratıyor ve insanları üzüyor." dedi.

Zoe cevap vermedi. Ayağa fırladı ve yatağın üzerini boşaltmaya başladı.

Mabel endişeli bir ifadeyle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Zoe, "Yatağın üzerinde yer açıyorum." dedi. "Burdan uçabilirsin."

Mabel, ona bakarken, Zoe, "Yatak yerden sadece otuz kırk santim yüksekte! Canın yanmaz!"

Mabel, "Sen delisin." dedi. Cips paketini eline aldı. "Al. Biraz daha cips ye."

Zoe paketi itti. "Hayır, teşekkürler." Sonra kapıya doğru gitti ve kapıyı kilitledi.

"Bu bilimsel bir deney olacak." dedi. "Bunu bizim dışımızda kimse bilmeyecek."

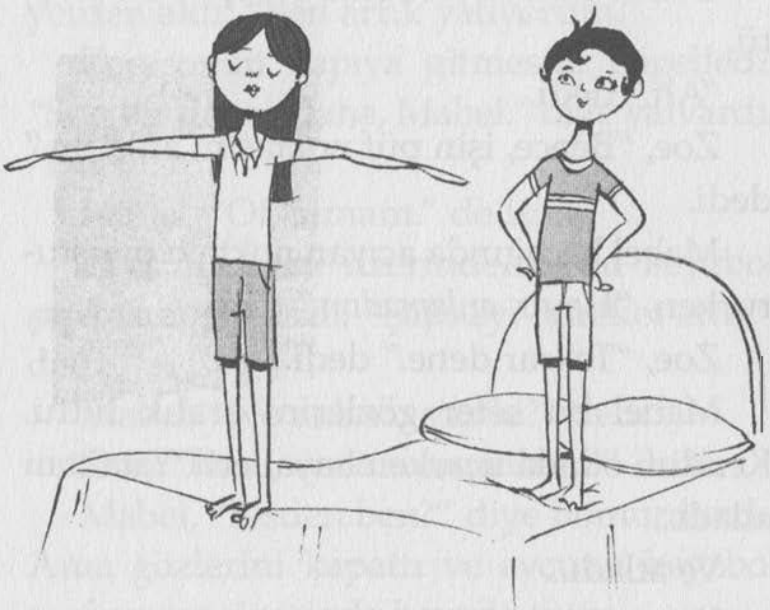
Mabel, "Hayır." dedi.

Zoe, "Evet." dedi. Sandaletlerini çıkarıp, yatağın üzerine çıktı.

Birkaç saniye sonra Mabel da aynı şeyi yaptı.

Mabel, "Uçuyor muyum, yoksa düşüyor muyum, nasıl anlayacağım?" diye sordu.

Zoe, "Kendini ya çok hafif ya da ağır hissedeceksin." dedi.

"Gerçekten mi?" Mabel aradaki farkı anlayabileceğinden emin değildi.

Ayrıca, kollarını iki yana açmış bir hâlde, çıplak ayak yatağın kenarında dururken kendini aptal gibi hissediyordu.

Gözlerini kapattı.

Zoe, "Vücudun hafifliyor." diye mırıldandı. "Kuş kadar hafifsin. Havada süzülüyorsun..."

GÜM! Mabel yataktan sertçe yere düştü.

"Ah." dedi.

Zoe, "Bence, işin püf noktasını anladın." dedi.

Mabel bacağında acıyan noktayı ovuştururken, "Hayır, *anlamadım*." dedi.

Zoe, "Tekrar dene." dedi.

Mabel bu sefer gözlerini aralık tuttu. Kendini odada uçarken hayal etti. Yataktan atladı...

Ve atladı...

Ve...

Mabel, altıncı ya da yedinci kez yerden kalkarken Zoe, "Pekâlâ, uçmayı boş ver." dedi. "Başka bir sürü sihir gücü var."

Mabel gözlerini devirdi. "Bir tanesini denedim. Bana çürüklerden ve şişliklerden başka bir şey kalmadı."

Zoe, "Neden kendini bir fareye dönüştürmeye çalışmıyorsun?" diye öneride bulundu.

Mabel, "Olmaz!" dedi. Sandaletlerini yerden aldı. "Ben artık yatıyorum."

Zoe, onun kapıya gitmesini engelledi. "Son bir deney daha, Mabel." diye yalvardı. "*Lütfen!*"

Mabel, "Of, tamam." dedi.

Zoe, masanın üzerinde duran beyzbol şapkasını gösterdi. "Şapkayı hareket ettir!" dedi.

Mabel, "Ne anlamı var ki?" dedi.

Zoe, "Hadi, önce inanmalısın!" dedi.

Mabel, "Neden ben?" diye homurdandı. Ama gözlerini kapattı ve avcunu beyzbol şapkasının üzerinde havada tuttu.

Bir iki dakika sonra, "Bir şey oluyor mu?" diye sordu.

Zoe, "Henüz değil." dedi.

Mabel, eliyle şapkanın üzerinde daireler çizdi. "Bu bir işe yarıyor mu?"

Zoe, "Pek değil." dedi.

Mabel gözlerini açtı. *"Benim sihir gücüm yok."* dedi. "Şimdi bana inanıyor musun?"

Kapı sertçe vuruldu.

Mabel ve Zoe birbirlerine baktılar.

Violet, "Mabel?" diye seslendi. Kapı kolunu zorluyordu. "Kapıyı açın. İçeri girmek istiyorum."

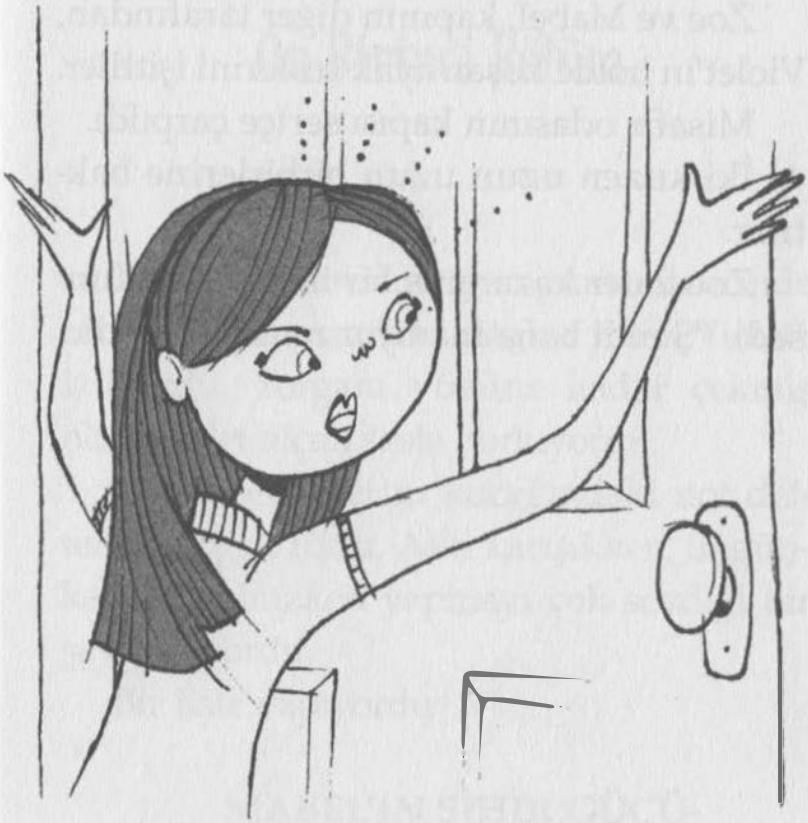
Mabel, "Zoe ve ben meşgulüz." dedi. "Yatağına geri dön."

Violet, "Kapıyı açın!" dedi.

Zoe, "Şimdi olmaz." dedi. "Mabel'ı duymadın mı?"

Kapı kolu hareket etmeye başladı. Kilit açıldı. Violet odaya girmek için sihir kullanıyordu.

Mabel'ın gözleri parladı. "Hayır, Violet!" Elini havaya kaldırdı. *"Dur!"*

Kapının menteşeleri gıcırdadı. Kapı inliyor gibiydi. Sonra kilit tekrar yerine oturdu.

Zoe ve Mabel, kapının diğer tarafından, Violet'ın holde koşan ayak seslerini işittiler.

Misafir odasının kapısı sertçe çarpıldı.

İki kuzen uzun uzun birbirlerine baktılar.

Zoe zafer kazanmış bir ifadeyle gülümsedi. "Şimdi bana inanıyor musun?" dedi.

On Birinci Bölüm

Mabel karanlıkta yatağının üzerinde oturmuş, karşısındaki yatakta yatan Violet'ı izliyordu. Yorganı yüzüne kadar çekmiş olan Violet alçak sesle horluyordu.

Mabel, el fenerini kucağındaki not defterine doğru tuttu. Aklı karışıkken, üzgünken ve yalnızken yapmayı çok sevdiği bir şey yapıyordu.

Bir liste yapıyordu.

MABEL'IN SİHİR GÜCÜ-NOT KARNESİ

1. Uçmak 0
2.. Şekil değiştirmek 0
3. Büyücülük 0

4. Ortadan yok olmak 0
5. Zihin okuma 0
6. Violet'ın sihirlerini durdurmak 5

Mabel tükenmez kalemini bırakıp, içini çekti. Sihir güçleri varsa bile, bunların Violet'ınkilerle bağlantısı vardı.

Şansı bu kadardı. Neden sadece kendine ait, Violet'ınkilerden ayrı sihir güçleri yoktu ki?

"Her neyse." diye mırıldandı.

Mabel geçmişi düşündü. Violet'ın sihirlerini birçok kez durdurmaya çalışmıştı.

Bir keresinde, kız kardeşi, babasının dükkânında bir yığın süveteri havada dans ettirmişti.

Mabel o zaman onu durdurabilmiş miydi?

Belki.

Violet, bir keresinde de, Mabel'ın sınıfının duvarında hareket eden resimlerin belirmesine neden olmuştu.

Mabel o zaman onu durdurabilmiş miydi?

Galiba.

Ve Violet bir keresinde de, havuçların rengini değiştirip, onları mutfakta dans ettirmişti.

Mabel bunu durdurabilmiş miydi?

Neredeyse kesinlikle.

Mabel düşününce, Violet'ın sihirlerini birçok kez durdurmuş olduğunu fark etti.

Bunu daha önce nasıl fark edememişti?

Ve Vartan dayı neden bir şey söylememişti?

Onun sürekli akıl yürütmesi Vartan dayının hoşuna mı gidiyordu? Yoksa, Mabel'ın bu gerçeği kendi başına keşfetmesini mi istiyordu?

Mabel alçak sesle, "Onun bana bir tüyo vereceğini sanırdım." diye mırıldandı. "Bu çok hoş olurdu."

Mabel, içinde Zoe'ye karşı bir minnettarlık hissetti. Sihir gücünü kuzeni sayesinde keşfetmişti.

"İddia"yı kaybetmişti. Ama Mabel eve dönünce, bulabildiği en güzel boncukları satın alacak ve Zoe için bir dostluk bileziğiyle ona uygun bir kolye yapacaktı.

Eğer Mabel'ın sihir gücü varsa, bu...

Mabel sihir gücü olduğuna hâlâ yüzde yüz emin değildi.

Emin olmanın tek bir yolu vardı.

Vartan dayıya sorması gerekiyordu.

Bunu bilebilecek tek kişi oydu.

Ama Mabel, ona nasıl ulaşacaktı?

Geçmişte, ona mektuplar yazıp, sihirli bir masal kitabının sayfalarının arasına koymuştu.

Ama masal kitabı yüzlerce kilometre uzaktaydı.

Mabel eve dönene kadar beklemek istemiyordu. Vartan dayının cevabını *şimdi* öğrenmek istiyordu.

El fenerini kapattı ve karanlıkta oturup, düşünmeye başladı.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve parmak ucunda bavuluna doğru yürüdü. Bavulunu açtı ve el fenerinin ışığını bavulun içine doğrulttu.

Plastik bir torba çıkardı. İçinde yanında getirdiği kartpostallar vardı.

Ön tarafında şişman bir pembe tavşanın olduğu kartpostalı seçti.

Sevgili Vartan dayı,

Lütfen şu sorulara cevap ver:

1. Benim sihir gücüm var mı?

2. Violet'ın sihirlerini durdurabildiğim doğru mu?

3. Başka güçlerim var mı?

4. Varsa, neler?

Not: Violet bir helikopter böceğinin üzerinde uçtu. Bu çok tehlikeliydi.

Kartpostalda biraz boş yer kalmıştı. Mabel köşeye imzasını attı.

Sonra rahat bir nefes aldı.

Vartan dayıya yazdığı için artık kendini çok daha iyi hissediyordu.

Ama bu mesajı ona nasıl ulaştıracağını hâlâ bilmiyordu.

Kartpostalı annesine ya da babasına veremezdi.

Masal kitabı çok uzaktaydı.

Ve Vartan dayının telefon numarasını bilmiyordu. Zaten, büyük ihtimalle numarası sürekli değişiyordu.

Kartpostalı sessizce Violet'ın yastığının altına soktu.

Belki, sabah bir cevap bulabilirdi.

Mabel yorganın altına girdi. Gözlerini kapatırken, odanın içinde gümüş rengi bir ışık görür gibi oldu.

Sonra, derin bir uykuya daldı.

On İkinci Bölüm

Evet.

Gümüş renkli, simli, parlak, tek bir kelimeydi.

Bu kelime, bir kartpostalın üzerine yazılmıştı.

Kartpostal, Mabel'la Violet'ın yataklarının arasında, yerde duruyordu.

Mabel kartpostalı almak için eğilirken, onun buraya nasıl geldiğini merak etti.

Vartan dayı, onu göndermek için parmaklarını mı şaklatmıştı?

Yoksa, kartpostalı ülkenin bir ucundan buraya getirmesini bir kuştan mı istemişti?

Yoksa, sadece kartpostalın birden burada belirmesini mi sağlamıştı?

Mabel kartpostalı kenarlarından tuttu. Dokunduğu anda kart yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Evet kelimesi bir an parıldadıktan sonra yok oldu.

Mabel'ın elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Sadece parmak uçlarında bir parça gümüş renkli toz vardı. Mabel tozu üfledi.

Mabel, "Tipik Vartan dayı!" diye mırıldandı.

Vartan dayı, ona bir cevap vermişti. Bu da bir şeydi.

"Hayır." ya da, "Unut bunu." ya da, "Şaka mı yapıyorsun." dememişti.

Ama Mabel'ın aklı hâlâ karışıktı.

Vartan dayı hangi soruya, "Evet." demişti?

Mabel'ın güçleri var mıydı? Violet'ı durdurabilir miydi? Başka güçleri de var mıydı?

Mabel, kız kardeşine baktı.

Violet hâlâ uyuyordu. Çok tatlı ve masum görünüyordu.

Dün onun çıplak ayak ve saçları darmadağınık bir hâlde ağaçların üzerinde uçtuğuna inanmak çok zordu.

Bugün ne tür yaramazlıklar yapacaktı?

Mabel, *ama onu durdurabilirim*, diye kendine hatırlattı. "Sanırım, bunu yapabilirim. En azından, yapabilme ihtimalim var.

Belki de, Vartan dayının "evet"i denemeye devam etmesi anlamına geliyordu.

Mabel, nedense kendine daha çok güveniyordu. Kendini daha huzurlu ve daha güçlü hissediyordu.

Gün ilerledikçe, kendini daha da iyi hissetti.

Bunun nedeni sihir miydi? Yoksa, sadece kendine güvenin büyüsü müydü?

Violet o gün sihirle ilgili hiçbir yaramazlık yapmadı.

Komşunun havuzunda yüzdüler ve Violet paletlere, deniz yataklarına ya da deniz oyuncaklarına sihir yapmadı.

Suyu pembe, puantiyeli ya da parlak yeşil yapmadı.

Kimsenin yüzme gözlüklerini, şnorkele dönüştürmedi.

Bunun nedeni, Mabel'ın kendi güçlerini keşfetmesi miydi?

Yoksa, Violet sihir gücünü sonraya mı saklıyordu?

Günün en güzel kısmı, henüz gelmemişti.

Bu akşam, dört kuzen arka bahçede kamp yapacaklardı.

Bir çadırda uyuyacaklardı. Uyku tulumları, kamp yatakları ve el fenerleri vardı.

Kimse onlara ne zaman uyuyacaklarını söylemeyecekti. İsterlerse, bütün gece uyanık kalabilirlerdi.

Şeker yiyecek ve sabah üçe kadar kâğıt oynayacaklardı.

Pijamalarıyla bahçede dans edebilirlerdi.

Belki, güneşin doğuşunu izlerlerdi.

Mabel dört gözle bunu bekliyordu.

Mabel'ın babası altıncı ya da yedinci kez, "Bize ihtiyacınız olursa, buradayız." diye hatırlattı.

Mabel, "*Biliyoruz*, baba." dedi.

Mabel gökyüzüne baktı. Kamp yapmak için mükemmel bir geceydi. Dolunay vardı ve gökyüzünde hiç bulut yoktu. Yapraklar, hafif rüzgârda hışırdıyordu.

Kızlar pijamalarını giymiş, dişlerini fırçalamış ve ellerini yüzlerini yıkamışlardı.

Mabel'ın elinde fanuslu bir fener, Zoe'de ise bir cep telefonu ve el feneri vardı.

Violet, bir torba dolusu kitap ve oyunla Mya da birkaç tane oyuncak hayvanla gelmişti.

Zoe, "Hazırız." dedi.

Violet biraz endişeli bir tavırla, "Ayılar olacak mı?" diye sordu.

Zoe, "Ayı yok." diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Violet, "Tilki?" dedi. "Kurt? Kaplan?"

Zoe, "Hiçbiri yok." dedi.

Jerrold, "Dikkat etmeniz gereken şey, sivrisinekler." dedi. "Çadırın içine girin ve fermuarını iyice kapatın."

Violet alçak sesle, "Tamam." dedi.

Mabel, "Merak etme Violet. Zoe ve ben seni koruruz." dedi. "Senin güvende olmanı sağlarız."

Mabel'ın annesi, "Bu doğru." dedi.

Anne babalar küçük kızlara, "Ablalarınızın sözünü dinleyin.", büyük kızlara da, "Kardeşlerinize iyi davranın." dediler.

"Ve çok fazla şeker yemeyin." diye eklediler.

Susanna, "Bu arada uyumayı da ihmal etmeyin." dedi.

Kızlar verandanın merdivenlerinden bahçeye inerlerken, Mabel'ın babası, "İyi eğlenceler." dedi.

Mabel, kardeşi ve kuzenleri için feneri yukarıda tuttu. Sonra çadırın içine girip, fermuarını kapattı.

Kızlar birbirlerine baktılar.

Kendi başlarına kalmışlardı.

On Üçüncü Bölüm

Mya, tam olarak ne yapmak istediğini biliyordu. Ellerini çırparak, "Uç, Violet!" dedi. "Uç!"

Violet çadırın içinde etrafına bakındı.

Mabel hemen, "Oh, hayır uçamazsın." dedi. Kız kardeşinin bunu bir daha yapmasına izin vermeyecekti.

Özellikle de, Violet'ın çadırdan çıkıp, karanlıkta kaybolabileceği bu gece.

Zoe, "Evet, uçamazsın." diye Mabel'ı destekledi. "Bunu aklından bile geçirme."

"Peki peki." Violet parmaklarını şaklattı.

Çadırın içinde aniden ok gibi fırlayan minik ışıklar belirdi. Her yerde ateş böcekleri vardı.

Mabel eliyle onları kovaladı. En azından, zararsızdılar. İçini çekerek, "Violet." dedi. "Yok et şunları."

Mya, "Kalsınlar." dedi.

Violet, "Kalacaklar." dedi. "İşte, o kadar!"

Mabel, Zoe'ya baktı. Ateş böcekleri çadırın tepesinde duruyorlardı. Kimseyi rahatsız etmiyorlardı.

Onlar yüzünden kavga etmeye gerek yoktu.

Mabel, "Önemli değil." dedi. "Hepimiz iyi anlaşmaya çalışalım ve güzel zaman geçirelim."

Zoe, "Hadi, hayalet hikâyeleri anlatalım." dedikten sonra uyku tulumunun içine iyice yerleşti ve biraz şeker çıkardı.

Mya, ablasına yaklaşarak sessizce, "Bize hayaletli, perili ev hikâyesini anlat." dedi.

Violet suratını astı ve, "Ben hayalet hikâyelerini sevmem." dedi.

Mabel uyku tulumuna hafifçe vurup, "Gel yanıma otur." dedi. "Ben seni korurum."

Violet somurtarak, "Hayır." dedi. "Ben şeker yemek istiyorum."

Zoe, ona çikolatalı gofret fırlattı.

Çikolatalı gofret havada uçarken giderek büyüdü.

Mya keyifle güldü.

Violet'ın kucağına kocaman bir çikolatalı gofret düştü. Gümüş rengi ambalaj kâğıdından dışarı fırladı ve düzinelerce parçaya ayrıldı.

Violet, "Biraz ister misiniz?" diye sordu.

Mya bir avuç dolusu aldı.

İki küçük kız sihirli çikolataları ağızlarına doldururlarken Mabel, "Hasta olacaksınız." dedi.

Violet, "Olmayız." diyerek, çikolatalı dilini göstermek için ağzını kocaman açtı.

Ateş böcekleri aşağı inip, ağzının içine kondular. Çikolatanın içinde eridiler.

Mya, "Tekrar yap!" diye bağırdı.

Mabel, *çok uzun bir gece olacak*, diye düşündü.

Ama şimdiye kadar, Violet'ın sihirleri kimseye bir zarar vermemişti. Mabel zararsız eğlenceyi durdurmayacaktı. Kendi aralarında kaldığı sürece.

Onlara, "Bu sihir olayını sır olarak saklamalıyız." dedi. "Anlıyor musun, Mya?"

Mya başını evet anlamında salladı.

Zoe, "Hayalet hikâyesine hazır mısınız?" diye sordu.

Violet, "Hayır!" dedi.

Mya eğilip, Violet'ın kulağına bir şey söyledi. Violet başını salladıktan sonra beş yaşındaki iki kız sinsi sinsi birbirlerine gülümsediler.

Mabel, *şimdi ne oldu,* diye düşündü.

Mya, "Hazırız." diye belirtti.

Zoe boğazını temizleyerek, "Perili bir ev varmış." diye anlatmaya başladı. "Örümcek ağları, yarasalar ve örümceklerle doluymuş..."

Violet hapşırdı.

Mabel, "Ağzını kapat." dedi.

Mya kıkırdamaya başlayınca, Mabel başını kaldırıp yukarı baktı. Çadırın köşelerinden örümcek ağları sallanıyordu.

Neyse ki, örümcek ya da yarasa yoktu.

Zoe hikâyeyi anlatmaya devam etti. "Bir akşam geç saatlerde, birisi kapıyı çalmış." dedi.

Yumruğunu üç kez yere vurdu.

Mya, "Kim o?" dedi.

Zoe ürkütücü bir sesle, "Benimmmm..." dedi. "Kapıyı aç."

Violet tekrar hapşırdı.

Çadırın ön tarafındaki fermuar kendi kendine aşağı doğru inmeye başladı.

Çadırın içine soğuk bir rüzgâr girdi.

Mya keyifle, "Oooh." diye haykırdı.

Zoe, "İçeri giriyorum." dedi.

Çadırın kanadı açıldı. Sonra kapandı.

Violet, "Daha fazla hayalet hikâyesi duymak istemiyorum!" diye haykırdı.

Mabel, "Kulaklarını kapat." dedi. "Biz sonunu öğrenmek istiyoruz."

Zoe, "Ve sonra olacakları asla tahmin edemezsiniz..." dedi.

Parmaklarını iki kez şaklattıktan sonra, Violet, "Hayır!" diye bağırdı.

Çadırın içinde bir açık alan belirdi. Ortasında düzgün bir şekilde dizilmiş odunlar duruyordu.

Kızların gözleri önünde alev aldılar.

Kendi sihirinden etkilenen Violet, "Harika!" diye bağırdı. "Süper!"

Mya, "Yumuşak şekerlemeler nerede?" diye bağırdı. "Hadi, lokum yapalım!"

Zoe ellerini ateşin üzerinde tuttu. Endişeli bir ifadeyle, "Hey, bu şey gerçek." dedi.

Mabel, "Ne yaptın, Violet?" diye haykırdı. "Ateşle oynayamazsın! Yok et, şunu!"

Violet, "Ama, ben çok sevdim." dedi. Bir çubuk alıp, şekerlemeye sapladı.

Violet, "Mabel haklı, Violet." dedi. "Ateşi söndür. Çok tehlikeli."

Violet şekerlemeyi Mya'ya verdi. Sonra, bir tane de kendisi için yaptı. "Hayır." dedi.

Zoe bir şişe su alıp, ateşin üzerine döktü. Ama alevler sönmedi.

Zoe, "Sihirli." dedi. "Bir şey yap, Mabel!"

Mabel parmaklarını şaklatırken Violet kıkır kıkır güldü.

Kamp ateşi alevlendi ve eskisinden daha da güçlü yanmaya başladı.

Mabel, "Violet, bu hiç komik değil." dedi. "Çadır yanabilir. Birinin canı yanabilir."

Violet, "Yanmaz." dedi. "Ve sen beni durduramazsın."

"Aslına bakarsan, durdurabilirim."

Violet başını hayır anlamında iki yana salladı.

Mabel parmağını kardeşine doğrulttu. *"Kes şunu. Hemen."*

Ateş alevlendi.

Mabel ellerini çırptı.

Alevler alçalmaya başladı. Sonra yavaş yavaş azaldılar. Öfkeli bir tıslama sesiyle toprağın içinde kayboldular.

Çadırın ortasında sadece yanık bir nokta kalmıştı.

Zoe, kollarını Mabel'a doladı. "Başardın!" diye bağırdı. "Gücün işe yaradı! Yaşasın!"

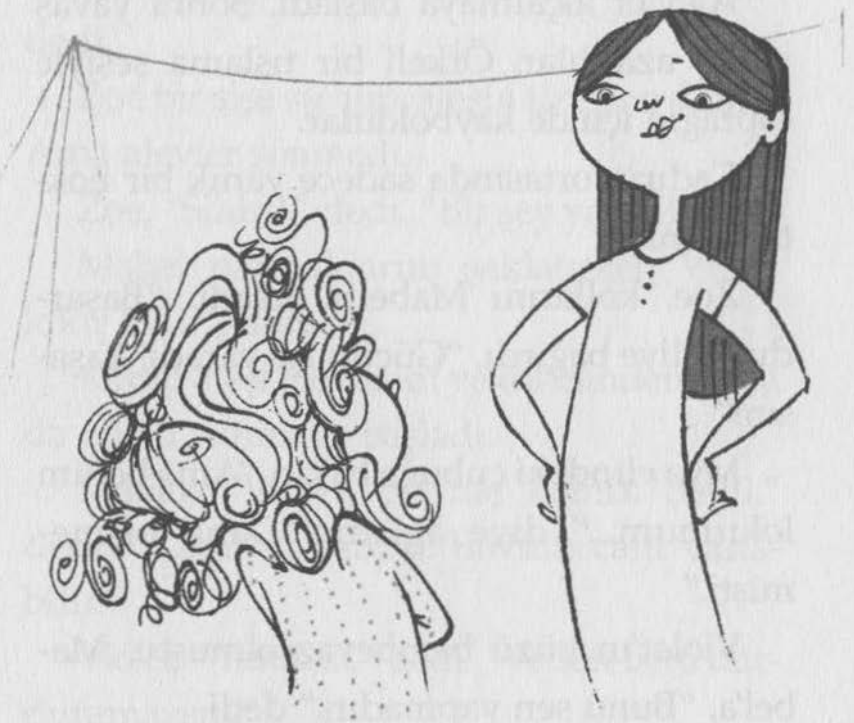
Mya elindeki çubuğa bakıp, "Ama benim lokumum..." diye ağladı. "Daha pişmemişti."

Violet'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Mabel'a, "Bunu sen yapmadın." dedi.

Mabel, "Ben yaptım." dedi. Gülümsedi. "Bundan sonra daha dikkatli olacak mısın?"

Violet, "Senin sihir gücün yok." diye karşılık verdi. "Sadece benim var."

Mabel, "Beni denemek ister misin?" diye ona meydan okudu.

Violet ilk kez susuyordu.

Mabel parmaklarındaki külleri üfledi. Zoe'ye, "Belki, bu seferlik hayalet hikâyesini atlayabiliriz." dedi. "Herkesin oynayabileceği güzel bir kâğıt oyununa ne dersiniz?"

BİTTİ

Yazar Hakkında

Anne Mazer, New York dışında yazarlarla dolu bir ailede büyüdü. Çocukluğunda her sabah gürültülü, iki elektronik daktilo sesiyle uyandığını hatırlıyor. Anne Mazer, kitapları o kadar çok seviyordu ki, bazen günde on kitap okuduğu oluyordu! Genç okuyuculara yönelik, Abby Hayes'in *Neşeli Günler Dizisi* ve ödüllü resimli roman *Semender Odası* gibi kırk tane kitabın yazarıdır. Daha fazla bilgi için, Anne'in web sitesini ziyaret edebilirsiniz. www.amazingmazer.com